

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

NÚM. 35 - SETEMBRE - OCTUBRE DEL 1984

- Dossier: Seguretat Municipal
- La Guàrdia Civil es queda
- La indústria suro-tapera a Llagostera

CASAS MASCRAU SA

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258

TALLER DE REPARACIONES

COCHES NUEVOS Y USADOS

TOTALMENTE REVISADOS

HUNET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

**garden center
costa brava**

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

Els hi ofereix els seus serveis de

Fontaneria

Electricitat

Calefacció

INSTAL·LACIONS

FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIO

C/. Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96

LLAGOSTERA

Hostal el Carril

Llagostera

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

GRRRR...!!
SOLS EL BUTLLETÍ
US POT SALVAR
DEL VOSTRE ETERN
AVORRIMENT
MORTAL!!!

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ LOCAL
Apartat 54 - LLAGOSTERA

NOM.....

ADREÇA.....

TELÈFON

Desitjo ésser: ☐ SUBSCRIPTOR
(3 números: 350 ptes.)
☐ COL.LABORADOR
(3 números: 1.000 ptes.)

Sumari

- 4 a 6 - Entrevista Ramon Forteza
- 7 a 13 - Coses del poble
- 14 a 16 - Exili i deportació
- 18 a 25 - Seguretat municipal
- 26 - Un ans d'ahir
- 27 - La indústria suro-tapera
a Llagostera
- 28 - Gent i
- 30 a 33 - Casino Llagosterenc
- 34 i 35 - Les aventures d'en Ventura
- 36 - Opinió
- 37 - Col.laboracions
- 38 - Síntesi cronològica de la
prehistòria i història de
Llagostera
- 39 a 42 - Esports

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Concepció Buhigas, Vicenta Casamitjana, Albert Comas,
Brigit Comas, Núria Comas, M.ª Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria
Llorent, Jaume Riera, Roser Rodes, Elena Roget, Joan Ventura,
Ruth Vert.

Llagostera, setembre - octubre del 1984

Núm. 35

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

Ramon Forteza

Un català de Mallorca, coneixedor de quatre Continents

El nostre entrevistat és un home que, després de molts anys de navegar per tot el món s'ha establert a Llagostera, cercant una vida tranquil·la. Mariner i tallista per vocació, és un gran enamorat de Catalunya i de la seva Mallorca natal.

Ramon Forteza va néixer a Palma de Mallorca i la seva infància transcorregué en un ambient agradable, el de la Mallorca dels anys trenta, quan encara "era un paradís, les platges eren verges, sense cap tipus d'edificació. Els pocs estrangers que anaven a Palma hi passaven llargues temporades, fins i tot anys, i entre ells i els propis mallorquins existia un gran respecte cap a les persones i la netedat de les platges. Els meus pares tenien una caseta a 7 qm. de Palma, on hi passàvem els estius. Quan venia la tardor la deixàvem tancada però amb la clau al pany i si algun veí necessitava quelcom nostre, ho prenia i després d'utilitzar-ho, tranquil·lament ho tornava al seu lloc. Actualment això no existeix, degut a la invasió de turistes. També, la construcció d'hotels ha malmès bon nombre d'espais naturals".

De ben jove va decidir que volia ser mariner.

"Quan jo feia batxillerat era, parlant clar, una carbassa. El meu pare estava desesperat. Però, un cop superats aquests estudis vaig decidir que volia ser mariner. Passat algun temps, quan tenia divuit anys, em vaig traslladar a l'Escola de Nàutica de Barcelona. Llavors ja no era tan tarambana i vaig seguir els estudis a un ritme de dos cursos per any. Les pràctiques les vaig fer a tres vaixells diferents, als quals vaig acomplir els 400 dies de navegació reglamentaris per accedir a l'examen final. Així obtenia el títol de pilot.

Al cap de poc vaig embarcar en un vaixell de càrrega que no tenia línia regular sinó que anava segons el gènere que duia i no sabia mai on seria el proper viatge. Llavors ja estava casat i em cansava no veure mai la família. Vaig anar a una línia regular de la Cia. Transmediterrània, de la qual he passat

per tots els vaixells i línies, intentant sempre fer escala a Barcelona, on vivia la meua muller. Essent capità, la companyia em demanà que em quedés a terra i, després de tants anys de navegació, vaig ser el cap d'uns magatzems de Barcelona, on hi ha tot tipus de material que es pugui trobar en un vaixell, des d'un motor fins una pastilla de sabó. Allí vaig romandre fins a la jubilació, als 60 anys".

—A quin tipus de vaixells ha navegat?

"He estat en vaixells de tot tipus, mercants, carboners, de passatgers... i de totes dimensions, des de 400 tones, fins a 16.000 tones".

—En tants anys de navegació, quins han estat els viatges més interessants?

"Un dels més interessants va ser el viatge realitzat amb el Ciutat de Toledo, que duia l'exposició flotant de mercaderies espanyoles. Era un vaixell habilitat expressament per fer l'exposició de la producció més important del país.

En aquest viatge, organitzat en plena època franquista, hi havia molt de triomfalisme. Es va iniciar a Pasajes, on va venir en Franco i la seva comitiva; va seguir cap a Gijón, Lisboa, S. Carlos de la Rápita (d'on havia sortit Colón, donant així més propaganda), Tànger, Las Palmas, Tenerife, Bahía, Río de Janeiro, Santos, Montevideo, Buenos Aires, Cartagena d'Índies, Caracas, Veracruz, Tampico, New Orleans, La Habana, Santiago de Cuba, S. Juan de Puerto Rico, Casablanca, Ceuta, Melilla, València i Barcelona. En aquesta exposició destacava una col·lecció d'armes d'artesanía, algunes amb incrustacions d'or de Toledo; destacava la mostra de telers i teixits catalans, els camions Pegaso, l'exposició de calçat, embotits, conserves del Nord,

vins i licors.

Un altre dels viatges que em va impressionar, molt desfavorablement, va ser el realitzat a Guinea. Vaig poder comprovar com els espanyols maltractaven els negres; els feien treballar de sol a sol, pagant-los molt poc, amb menjar escàs. Per això els espanyols que anaven allà de virreis es feien rics, a costa de la misèria dels altres. Recordo com assotaven els negres amb el melongo (canya). No m'estranya que ara no puguin veure els espanyols perquè pensen que tots són com els que van anar allà. Vet aquí el que són les colonitzacions".

—Recorda alguna anècdota curiosa?

"Sí. Recordo que es va organitzar un aperitiu, on assistiren destacades personalitats. Hi havia de tot, caviar, xampany, dolços..., i tothom anava d'etiqueta. Vaig veure com una de les convidades, pensant que ningú l'observava, va buidar tota una plata de bombons dins el seu bolso. Aquest fet em va demostrar que les persones més riques no són necessàriament les més correctes.

Una altra anècdota, aquesta de caràcter més seriós, em succeí fent escala a New Orleans. Jo havia deixat el vaixell, disposat a visitar la ciutat i vaig pujar a l'autobús que anava al centre. A mig trajecte el conductor parà el vehicle i em va dir que canviés de lloc perquè m'havia assegut al compartiment destinat a les persones de raça negra. Jo li vaig dir que el lloc m'estava prou bé i no volia canviar. Allí s'establí una sèria discussió, però jo no vaig cedir".

—És dura la professió de mariner?

"És molt bonica quan ets jove i solter. Quan ets casat i amb fills és desastrosa, sempre ets lluny de la família. D'altra banda, dins els vaixells es pas-

sen moments molt dolents, jo he vist temporals que posen la pell de gallina. Però té els seus avantatges, la coneixença del món, persones, i la possibilitat de dedicar llargues estones a la meditació”.

El Sr. Ramon ens comenta que els mariners tenen una manera de ser diferent a la resta.

“És una vida peculiar. Mentre naveguem, estem gairebé més tancats que els frares. Quan fem guàrdia al pont del vaixell, potser pensem en coses banals, però ho fem tant intensament i concentrats, que a terra enyorem aquests moments.

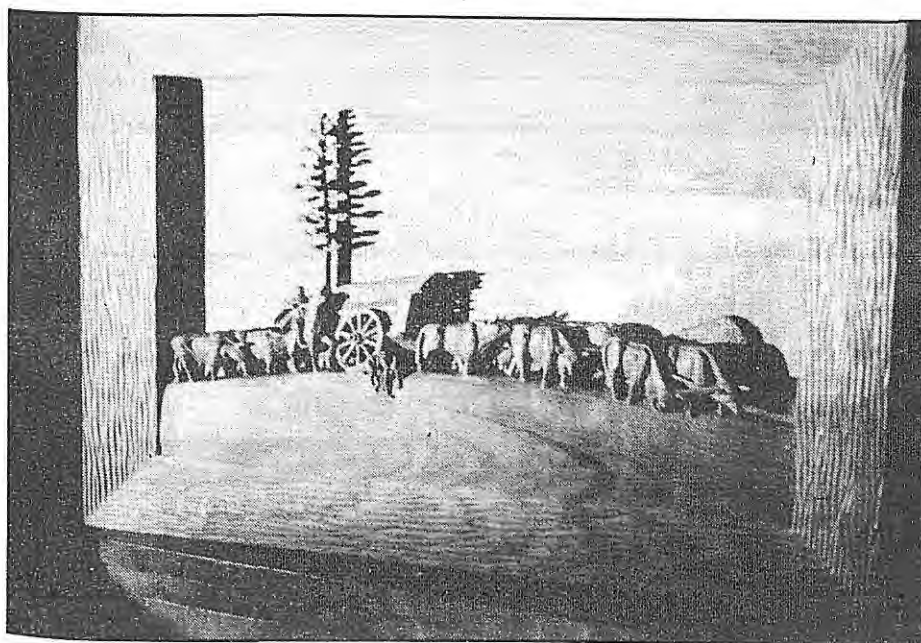
Potser per això la relació social se'ns fa una mica difícil, perquè estem acostumats a tancar-nos dins la nostra mentalitat; però la meditació ens ajuda a viure i estic segur que si molta gent pogués practicar-la canviarien algunes maneres de pensar i el món aniria millor.

Vaig sortir a coberta per mirar el temps i la meua impressió es produí en veure davant meu una muntanya d'aigua més alta que el pal del vaixell, o sigui uns 14 metres. Va ser la primera vegada que, navegant vaig tenir por. D'aquell viatge no pensava pas tornar-ne.

El capità, que no sabia com sortir-se'n d'aquella situació, em va deixar el comandament. Llavors, aprofitant el moviment que tenen tots els temporals al Mediterrani —tres ones grosses i un recalmó— vàrem fer les maniobres oportunes per refugiar-nos a Palma. Allí ja ens esperaven periodistes i quantitat de gent.

Un altre temporal que recordo va trencar 25 metres de l'espigó del moll de Barcelona.

Una altra faceta del nostre entrevistat és la seva dedicació a l'art de la talla. —Com va començar?

“La Carreta” (reproducció). Sis mesos de treball.

—Ha sentit por alguna vegada navegant?

“Sí. Una vegada fent el trajecte Barcelona-Mallorca es produí el temporal més gran que jo he vist.

Abans d'embarcar ja hi havia un cel que esfereïa, però el capità va voler sortir. A mesura que ens allunyavem de la costa el vent anava en augment i el moviment del mar també. Al cap d'una hora i mitja un cop de mar va fer que tot el que hi havia al damunt de les taules del vaixell caigués per terra. Al cap de poc ja no hi havia qui el governés el timó, anava com podia. A la sala de màquines faltava un pam perquè l'aigua arribés als forns de les calderes. Ja no podíem tornar enrera.

“Jo no sóc ni dibuixant, ni escultor, ni tallista, però sempre m'han agradat totes les arts. Quan estava al magatzem hi havia estones que m'avorria; així vaig començar a fer proves, amb fustes que hi havia per allà. Després vaig muntar una mena de talleret a casa.

—Quin és el procés de la talla?

—Generalment treballo amb fustes nobles: noguera, caoba, banús. Primer faig el dibuix en un paper, després el passo a la fusta, i després... anar tallant.

La primera talla que vaig fer va ser el Jurament de Santa Gadea; més tard La Carreta, el Sant Sopar i altres. La més complicada va ser La Carreta, re-

COL. LABORADORS

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Angel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Angel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

ROSTISSERIA M. DEULOFEU

Donzelles, 31 - Tel. 83.09.62

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUIS CAMACHO MORENO, pintura i

decoració - Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Angel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

Tallista per vocació.

producció d'una escultura que hi ha a Montevideo, de la qual havia tret fotografies. En aquesta talla hi vaig dedicar sis mesos de treball.

Ara fa temps que no m'hi dedico, però aquest estiu he estat ensenyant a uns nens els primers passos en aquest art.

-A què es dedica actualment?

-Faig una cosa que m'agrada molt, l'oposat a mariner. Tots els matins els dedico a l'hort, a les gallines, i a la cria de canaris. A les tardes llegeixo, escolto música, tinc tot el dia ocupat.

Ramon Forteza és un enamorat de Catalunya. El seu pare ja era un gran catalanista i li va ensenyar que "Catalunya és el millor que hi ha al món. Després d'haver corregut quatre continents, sé que a tot arreu hi ha coses boniques, però certes coses no es troben enlloc més que aquí. En els meus viatges he conegut molta gent i sé que el català quan diu una cosa la compleix i si s'ofereix ho fa incondicionalment. Això, en altres llocs, és més difícil de trobar. Hi ha caràcters més oberts que el català, que s'ofereixen fàcilment, però a l'hora de la veritat no hi pots contar. Només cal recordar que a Catalunya abans es feien els tractes comercials de paraula. A més, sabent una mica la història de Catalunya, que ha estat tan perseguida i perjudicada per la resta de la Península, no és d'estranyar que els catalans ens tanquem dins la nostra terra i volguem ésser catalans, no espanyols".

Col·lectiu de Redacció

COMERCIAL 25

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C. Nou, 26 - Telefon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

TALLERS
Juan Puig

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Cases de Protecció Oficial
Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S. A.

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00

LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

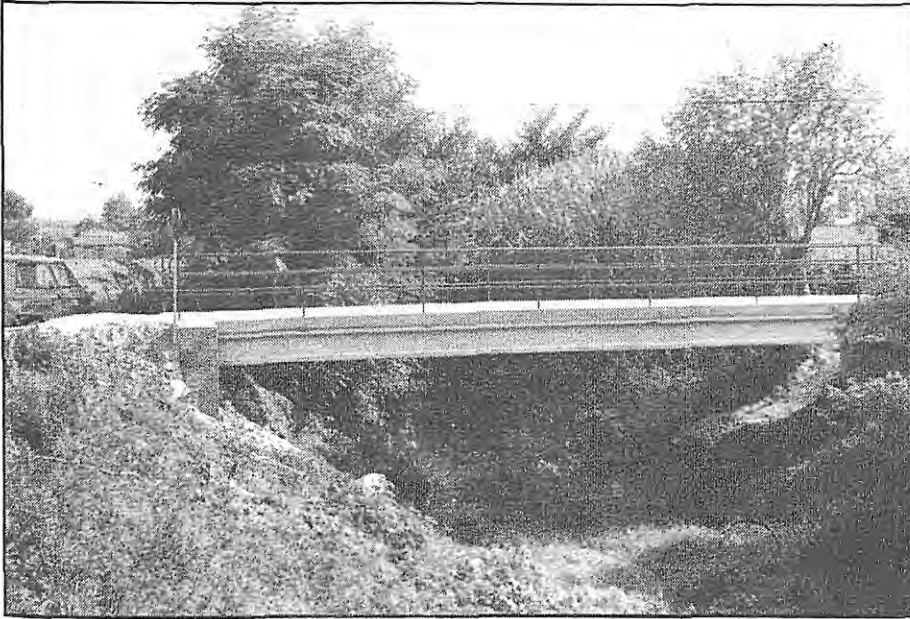
Discs - Cassettes - Posters - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

COSES DEL POBLE

Nou pont sobre la Riera Gotarra

(Foto Jovanet)

Octubre Cultural

LA "PIFIA" DE «LOS SITIOS»

El Consell Municipal de Cultura ha organitzat una sèrie d'actes amb el nom d'Octubre Cultural, seguint la tasca iniciada pel G.E. Bell-Matí. Els actes celebrats en el moment de tancar l'edició són la projecció de la pel·lícula de Woody Allen "La comedia sexual de una noche de verano" el passat dia 3. El fet que la Policia Municipal anunciés la pel·lícula amb el seu cotxe patrulla, va portar a alguna ànima en pena a fer-ho saber a "Los Sitios" convertint el que era una Comedia, en una pel·lícula eròtica. L'article, digne de demanda judicial, va sortir el dia 5, i conté una mala llet inconcebible, pròpia d'un cap quadrat. També aprofiten per carregar, sense venir a compte, contra Llagostera-Ràdio, amb un to més que despectiu. En resum, una ridiculesa, que no ha de merèixer més comentari, només dir que si fins ara no acostumàvem a comprar l'antic diari del "movimiento", a partir d'ara, ni per paper de...

ACTUACIÓ DE SANTI VENDRELL

El dia cinc va actuar Santi Vendrell al Casino. Abans, parlament i presentació de l'Octubre Cultural a càrrec de Joan Saqués, Cap dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat. L'assistència fou força inferior a les 200 persones, amb notable presència de fans d'aquest acaramelat nou cantant.

Per al dia 17 està anunciada la pel·lícula "Cantando bajo la lluvia" amb Gene Kelly i per al dia 26, també en el Cinema Llagosterenc, teatre a càrrec de "La Gespa" de Palamós, amb l'obra "La Nau" de Josep M.ª Benet i Jornet.

El programa inclou l'exposició de l'Amical de Mauthausen "Exili i Deportació", dels dies 12 al 21, i les diapositives per al dia 20 al local de "La Caixa". D'aquests ja en fem menció en un altre apartat, juntament amb els cursos de català per a adults, l'homenatge a la Maria Gay, i la 4.ª Festa a la 3.ª edat.

Aquestes activitats i les emissions de Llagostera -Ràdio, tenen identitat pròpia, i el fet d'incloure-les en un programa d'un mes dedicat excepcionalment a la cultura, evidencia cert oportunisme.

COL·LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERÀ

c/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 35

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

ANUNCIEU-VOS AL

B
U
T
L
L
E
T
I
d
e
L
l
a
g
o
s
t
e
r
a

COSES DEL POBLE

Els Documentals d'Oficis de Joaquim Puigvert

Els cistellers, un ofici en camí de desaparèixer.

El dijous, 20 de propassat setembre, foren projectats al Cinema del Casino Llagosterenc i amb notable assistència de públic, cinc documentals del conegut farmacèutic-cineasta de Vilobí d'Onyar, Joaquim Puigvert i Pastells. En el programa-cartell ja se'ns orientava: "Aquestes pel·lícules foren filmades en uns anys que el nostre país estaven canviant eines i sistemes de treball; és a dir, foren realitzades en el moment oportú per a recollir en imatges, unes maneres de viure i uns processos artesanals que anaven camí de desaparèixer".

No havent tingut fins ara oportunitat de visionar aquests importants documentals i per la rica i suggestiva qualitat dels mateixos (tema, forma i fons, distància en el temps en què foren realitzats un parell d'ells, la qual cosa els afegeix el valor d'un testimoniatge pràcticament irrepetible), voldria deixar constància d'algunes de les consi-

deracions que em desvetllaren, no merament des de l'angle tècnic, que tampoc és el nostre quefer, sino des d'un angle més general, obert i humà, és a dir antropològic.

És cert que veient "Esclops d'artesanà" (1954) o "Un rajoler" (1955), els dos en blanc i negre, hom comprèn millor la utilitat del cinema com a eina artística i documental, com a mitjà d'expressió capaç de fixar els esdeveniments, el moviment i la dinàmica de les escenes o seqüències, és a dir, la vida mateixa.

Trenta anys ens separen de la realització d'aquests esplèndids curts, trenta anys de profundes i irreversibles mutacions en el camp de les tècniques de producció, en els oficis.

DIDÀCTIS I EMOTIUS

La dialèctica amb què J. Puigvert ha concebut tots els seus treballs, és a dir, primer la recerca i transport de les

matèries primeres, la fusta, la terra, argila, els elements vegetals del cisteller; després les fases de preparació i, per últim, l'elaboració manual dels respectius productes, esclops, teules i rajols, terrissa negra "Càntirs negres" (1977), coves i cistells "En Siset cisteller" (1983), els dos en color, atorguen a aquestes pel·lícules el segell d'obres transparents i didàctiques, narrativa-ment belles, atractives i útils, i històricament emotives, úniques.

Puigvert ha sabut explicar l'activitat d'alguns oficis manuals molt característics de la cultura catalana, que en prou feines sobreviuen en l'actualitat en què dominen els processos industrialitzats, i ha emprat la col·laboració personal dels respectius protagonistes amb gran habilitat, respecte i sinceritat. La naturalitat dels "actors" és un dels factors més remarcables d'aquests films. Ens trobem davant d'homages reals que més que interpretar, viuen el

seu paper quotidià, savi i real. Completament immersos en llur escenari de treball i amb els estris i materials que treballen i transformen.

Les imatges ens destaquen sempre la importància de les mans, com a secular eina de treball, mans guiades per l'experiència, mans que afaïçonen la matèria i que, recíprocament, són marcades per les accions mil vegades repetides i mai completament idèntiques.

Activitats artesanals que assoleixen resultats pràctics i estètics, sense fer mai de l'estètica el seu objectiu, perquè són o eren destinades a la funció, a la utilitat. El mateix li passa a l'objectiu, a l'ull de Joaquim Puigvert, que en assolir uns resultats que cinematogràficament també són bells, la fidelitat vocacional al context dels artesans que admira i estima, ha fet que esdevinguessin autèntics homenatges i inestimables documents il·lustratius.

Homenatges a uns treballs de tradició mil·lenària. A uns escenaris físics familiars, a unes eines, uns processos i unes tècniques simples, precises i rudimentàries. A la ja industriosa relació de l'home i dels potents elements: l'aire, l'aigua, la terra i el foc.

ELS ACTORS I ELS ALTRES

Veient aquests documentals no podia deixar de pensar en una alligadora anàlisi de les possibilitats innovadores del cinema que va escriure, en els anys trenta, el pensador alemany Walter Benjamin. Anàlisi que és impossible resumir aquí, però que solament reproduint-ne uns fragments ja es pot veure per on anaven els trets: "Molts dels intèrprets de certes pel·lícules no són pas actors, en el sentit en què s'enten aquesta expressió, sinó gent que interpreten el seu propi paper, particularment el de llur activitat professional".

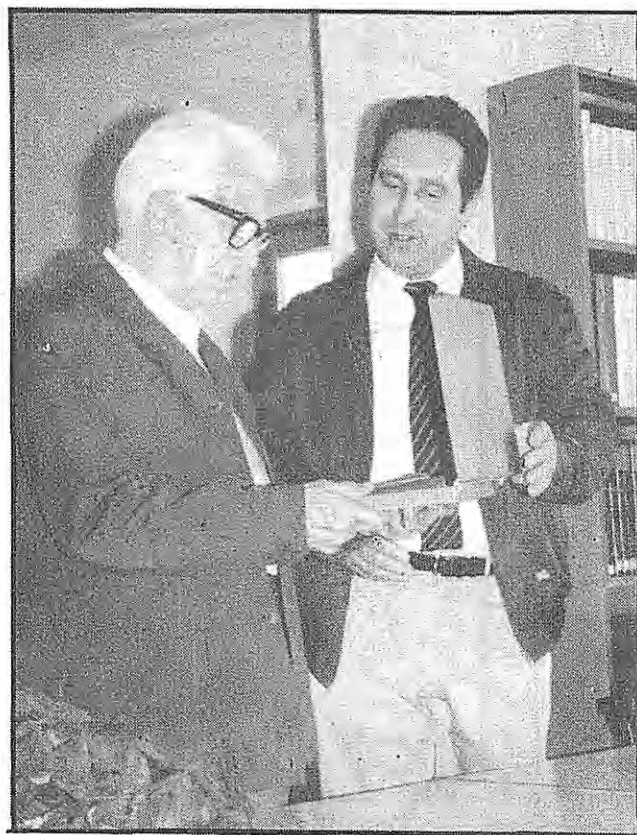
L'analista continua, tot al·ludint als condicionaments del cinema industrial: "A Europa Occidental l'exploatació capitalista de la indústria cinematogràfica rebutja de satisfer les aspiracions de l'home contemporani de veure la seva imatge reproduïda. En aquestes condicions, els productors de films tenen interès a estimular l'atenció de les masses amb representacions il·lusòries i amb especulacions equívokes".

Tot el contrari del que fa, sortosament per a nosaltres, Joaquim Puigvert, el farmacèutic-cineasta de Vilobí d'Onyar. Per molts anys!

Enric Marquès i Ribalta

Homenatge al mestre

Abelard Fàbrega i Esteba

L'entrega de la placa.

El migdia del dissabte dia 22 de setembre, la tranquil·litat habitual de la Biblioteca "Julià Cutiller" es va veure alterada amb motiu de la celebració d'un homenatge al mestre —que ho fou de la vila durant els anys 1918 al 1922— Abelard Fàbrega i Esteba; actualment resident a Mèxic D.F., que ja ens havia visitat l'any passat i de qui el nostre col·laborador Josep Vila, ja ens parlava en el darrer número.

L'Abelard Fàbrega, que amb els seus noranta anys, gaudeix d'una vitalitat i salut excel·lents, va ésser company de promoció de Julià Cutiller, i van venir junts a Llagostera. Recentment va fer donació d'un lot de llibres a la Biblioteca que du el nom del seu company i amic. Ben segur que del seu altruisme, cal esperar noves aportacions, com així ho va avençar en el decurs de la seva dissertació.

L'acte, presidit per l'homenatjat i la seva muller —a qui es va entregar una placa i un ram de roses, respectivament—, el batlle Josep Puig, en Josep Vila i la seva muller Maria Vidal, i en Pere Mayol, l'amic que més recordava el mestre Fàbrega, va ésser presentat per Joan Ventura "descobridor" del nostre home a Mèxic; van seguir breus parlaments de Josep Vila i Josep Puig. El Sr. Fàbrega ens va obsequiar amb una curta però molt interessant explicació de la seva trajectòria. De Llagostera a Igualada, Barcelona i Mèxic. En

aquest país, va fer un xic de tot, fins que als seixanta anys, va crear una editorial de llibres sobre ensenyament. Des d'aleshores ha fundat quatre editorials i actualment encara participa en una, especialitzada en llibres tècnics i científics. La seva explicació en llenguatge clar i sense interrupcions, va impressionar a la cinquantena d'assistents, en la seva majoria ex-alumnes.

Com a notes anecdòtiques, cal dir que no hi havia cap representant de les Escoles de Llagostera —en el programa "Col·loqui" de Llagostera-Ràdio, el Sr. Dabau, Director de les Escoles Públiques, va manifestar, responent a la pregunta d'un ex-alumne, que ell no se'n van assabentar ni oficialment ni extra-oficial—. El regidor i mestre Salvador Parés havia excusat la seva assistència en trobar-se fora de la vila. Tampoc hi era el Conseller de Cultura, a qui semblen no interessar aquesta mena d'actes; una vegada més, el Batlle va haver d'omplir el buit... Tampoc hi havia representants dels partits de la vila, llevat de C. i U. Però tot plegat, no va deslluïr un homenatge íntim i emotiu.

El que sí va quedar clar, ja al marge de l'acte, és que la Biblioteca és un excel·lent lloc per a celebrar-hi manifestacions d'aquesta mena.

Col·lectiu de Redacció

Sempre al teu costat!

Segueix la nostra simfonia!

← PROGRAMACIÓ: →

DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE	DIUMENGE
<i>tarda</i>	<i>tarda</i>	<i>tarda</i>	<i>tarda</i>	<i>tarda</i>	<i>mati</i>	<i>tarda</i>
5H. LA TERTÚLIA DEL DILLUNS per Quim Planella	5H. FENT TARDA per J.C. Buhigas	5H. ENTRE BASTIDORS per Quim Planella	5H. FENT TARDA	5H. LA QUARTA DIMENSIÓ per Planella-Buhigas	10H. LA RADIO JOVE per X. Ros	3H. AVUI DIJUMENGE per C. Virgili, D. Galán, M. Acero
7H. MODA, BELLESA, DIETÈTICA per Carme Surós	7H. ELS 60 MÉS MARXOSOS	8H. ELS 20 PRINCIPALS	7H. PARLEM-NE ELS 20 PRINCIPALS	7H. FOC I BONA SORT per Alexandre - Saez	1H. SARDANES per R. Buhigas	5H. EN PEP FINS A LES 7 per Pico
8H. ELS 60 MÉS MARXOSOS per J. Buhigas	8H. AL VOSTRE GUST	8H. CONNEXIÓ: INFORMATIU RÀDIO 4	8H. CONNEXIÓ: INFORMATIU RÀDIO 4	8H. CAP DE SETMANA per Buhigas - Vila	2H. A PUNT DE SOLFA I CONNEXIÓ AMB: INFORMATIU RÀDIO 4	7H. PROGRAMA ESPECIAL ROTATIU
8H.30H. AL VOSTRE GUST per X. Buhigas	8H.30H. CONNEXIÓ: INFORMATIU RÀDIO 4	9H. CONNEXIÓ: INFORMATIU RÀDIO 4	9H. CONNEXIÓ: INFORMATIU RÀDIO 4	8H.30H. CONNEXIÓ: INFORMATIU RÀDIO 4	4H. INFORMALITATS DE 4 A 6 per X. Ros	10H. FI D'EMISSIÓ
9H. ES PORT	9H. MÚSICA CLÀSSICA per Jaume Ventura	9H. ANECDOTARI	11H. COL·LOQUI ONA 45 per X. Buhigas	9H. ESPORT per Lluís Vert i Cia.	6H. A QUATRE PISTES per J. Clara - J. Alhà	
10H. ROCK DE NIT per Joan Cabarrocas	11H. TAL COM SONA per V. Bermejo	11H. GANIX BOULEVARD per Jordi Genové	0'30H. FI D'EMISSIÓ	10H. LA NOSTRA MÚSICA per V. Bermejo	9H. PREPARANT LA NIT per Jaume Torrado	
12H. FI D'EMISSIÓ	12H. ENTRE SOMNIS per E. Alexandre i T. Saez	12H. FI D'EMISSIÓ		1'30H. ESTIL DE NIT per Vert - Genové	10H. EL MEGACICLE BOIG per J. Molero - N. Llinàs	
				FI D'EMISSIÓ	12H. FI D'EMISSIÓ	

F. M.

LLAGOSTERA RADIO 106 Mhz

COSES DEL POBLE

Un 11 de Setembre cada dia més descafeïnat

Sobre la Diada de l'11 de setembre hi hauria molt a dir. Començant per l'evident anacronisme que significa celebrar com a festiva la data commemorativa d'una derrota, seguint pel paulatí desinterès que ha anat penetrant en la gent des de la famosa concentració del milió de persones, i acabant amb la celebració d'enguany en el nostre poble, en la qual els organitzadors ni tan sols es van prendre la molèstia de fer-ho saber a totes les entitats del poble.

—Diada festiva i/o reivindicativa? Nosaltres estem per ambdues coses a la vegada. Però enguany ja s'aixecaven veus, dient: —i per què no traslladem la Diada nacional de Catalunya a Sant Jordi o Sant Joan, festes igualment nostres i amb antecedents menys massoquistes? A Llagostera ja fa uns quants anys que la Diada ha deixat de ser reivindicativa, i s'ha intentat que fora festiva, cosa que pensem que no s'ha aconseguit. Només cal mirar la programació d'aquest any: el tradicional concurs infantil, les tradicionals sardanes, un recital de cançons molt "lúixet", coca i el vi, etc. La nostra impressió és que senzillament s'ha anat a cercar l'expedient i la veritat per fer una festa així, pensem que val més quedar-se a casa.

Un altre punt a debatre és el programa passat per les cases, la frase anagrama no té pèrdua: "Confirmeu el vostre patriotisme posant una senyera al balcó". En primer lloc el mot patriotisme, segons el Fabra: "Amor zelós a la pàtria", ens fa una mica de por, per totes les connotacions que comporten "El Amor de la Patria" i els "-ismes" en general; i quant a què el patriotisme es confirmi segons els mestres de senyera al balcó, la cosa ens planteja dubtes irreconciliables.

Tenim Govern de la Generalitat i Estatut d'Autonomia, però no tenim Auto-Govern, cosa que sembla que ni els convergents ni els socialistes desitgen. Però clar, aquí ja entrem en una contradicció d'Estat, perquè, com redimonis es podria digerir una Monarquia Federal? De moment, ens hem de conformar que sigui democràtica, i punt, que no ens sortís algun Torquemada.

En resum, no entenem un 11 de setembre que no sigui reivindicatiu, si més a més és festiu, Olé!

Quant a la situació a què s'ha arribat —indiferència, inhibició, etc.— nosaltres ja sabem qui són els culpables. Ho sabeu vosaltres, estimats lectors?

Sector Crític

19 ANIVERSARI DEL G.E. BELL-MATÍ

Amb la projecció de l'audiovisual "Simfonia Pirinenca" d'Enric Bahí, el passat dijous dia 27 de setembre, el G.E. Bell-Matí, va iniciar els actes del 19 Aniversari, amb la col·laboració del Consell de Cultura de l'Ajuntament, "La Caixa" i el Casino Llagosterenc.

El dissabte dia 29 es va celebrar la Diada Infantil, amb la pel·lícula "Los Tres Caballeros" de Walt Disney, amb entrada gratuïta. En sortir, gran moniatada a la Plaça. A les 10 del vespre va haver-hi el Sopar d'Aniversari.

El diumenge 7 d'octubre, Marxa Infantil i Dinar de Germanor. La Marxa va sortir de la Plaça a dos quarts de nou del matí, una vegada acabada es va fer el dinar a la Font d'en Dalmau.

CURSOS DE CATALÀ PER A ADULTS

Organitzats per l'Ajuntament de Llagostera amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat, el dia 15 d'octubre comencen els Cursos de Català per a Adults. Enguany hi ha la novetat que es farà 1.er i 2.^{on} nivell.

El **Curs Bàsic d'iniciació (1.er nivell)** s'iniciarà el dia 16 d'octubre. Les classes seran el dimarts i divendres de cada setmana, de dos quarts de 10 a les 11 del vespre. La quota és de 1.000 pessetes per alumne.

El **Curs de perfeccionament (2.^{on} nivell)**, s'iniciarà el dia 15 d'octubre. Les classes seran el dilluns i dijous de cada setmana, de dos quarts de 10 a les 11 del vespre. La quota és de 2.000 pessetes per alumne.

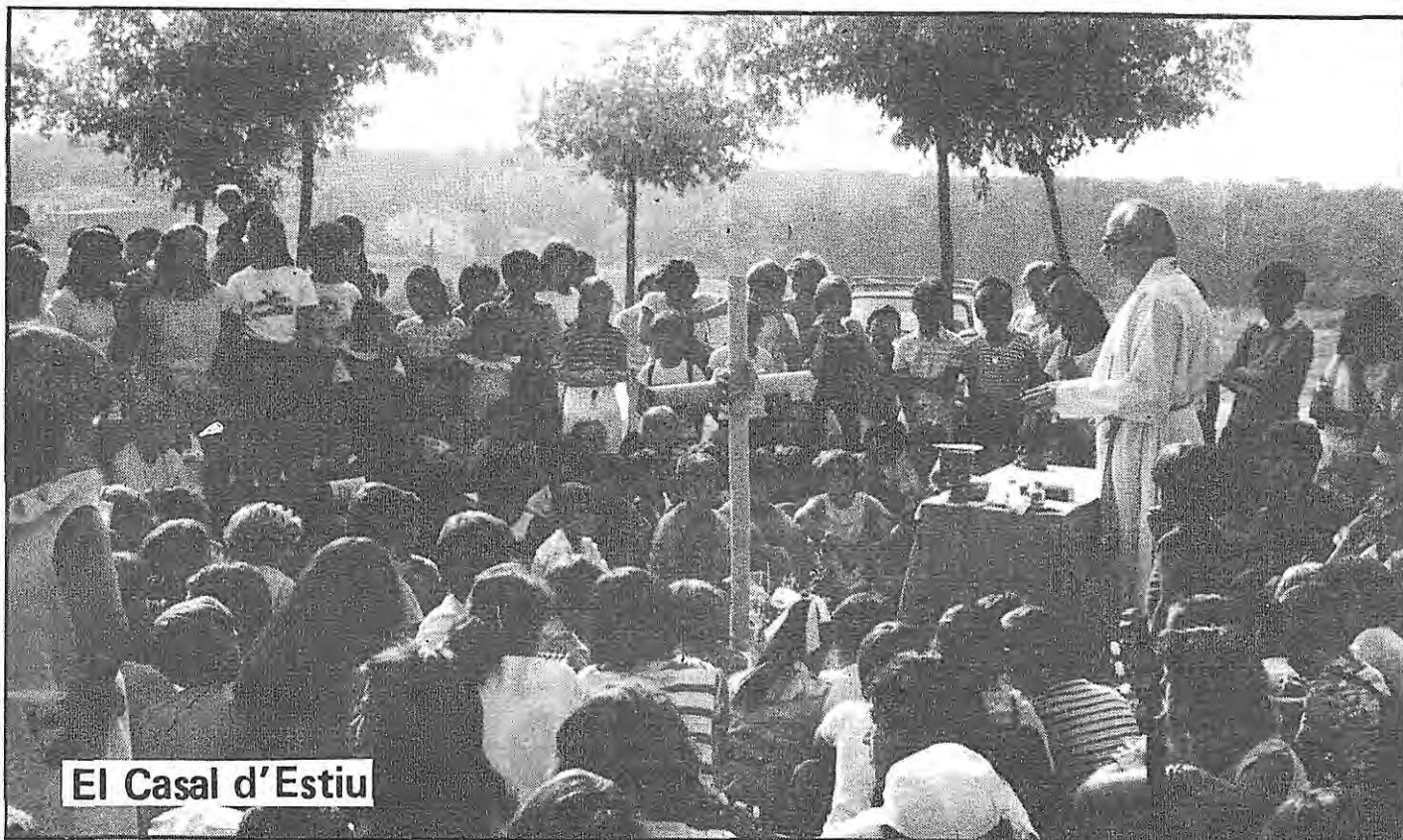
Les classes es donaran al Col·legi Públic "Lacustària". Per inscripcions s'ha de fer arribar la part inferior del programa passat per les cases, o per telèfon al 83.03.75 (Ajuntament) ó 83.03.39 (Col·legi).

Els Cursos s'anul·larien en cas de no poder-se iniciar amb un mínim de 15 alumnes. O sigui, que a apuntar-se s'ha dit!

IV FESTA D'HOMENATGE A LA TERCERA EDAT

Per al proper diumenge dia 28 d'octubre, l'Ajuntament i la Llar del Pensionista amb la col·laboració de grups culturals i entitats d'estalvi, han anunciat la celebració de la IV Festa d'Homenatge a la 3.ª Edat. Els actes programats són els següents: —A les 10 hores, un ofici cantat a l'església. —A les 11,30 hores, acte social al Casino, amb l'actuació dels nens i nenes dels dos col·legis i dels "Amics del Teatre" de Llagostera. —A les 14 hores, dinar de germanor en el menjador del Col·legi Públic Lacustària, fet i servit per un grup de matrimonis joves. —A continuació, una audició de sardanes.

COSES DEL POBLE

El Casal d'Estiu

Presentació.— Un altre estiu s'ha acabat i els Casalistes tornaran a l'escola per reemprendre la tasca del nou curs. Queda el record, però, d'un estiu viscut intensament. Em refereixo, naturalment, als que han disfrutat al Casal d'Estiu. 260 nois i noies que han estat els autèntics protagonistes. 7 setmanes lluitant contra la monotonia, la calor i l'avoriment. I certament que els casalistes han vençut!

El Director, amb 8 monitors i 25 pre-monitors, són els que han organitzat aquestes 4 hores diàries d'esbarjo al Casal.

El Dia del Casal.— És una bona cosa la de fer una Festa enmig de l'estiu. És trobar-se pares i fills, casalistes i amics, col.laboradors i admiradors en una jornada plena d'encants de tota mena. Aquest any el temps també ens hi ha acompanyat, pintant la jornada amb tots els colors de l'arc de Sant Martí.

A les 12, a la Parròquia, celebràvem una Missa en acció de gràcies per tots els col.laboradors. Molts casalistes, un quart abans ja hi eren. No hi volien faltar. L'església: plena de gom a gom. A l'ofertori un noi i una noia de cada secció, presentaren a l'altar les seves respectives mascotes.

A la tarda, amb els mil colors del grup de Majorettes del Col·legi Nostra Senyora del Carme, anàrem de la Plaça Catalunya cap al Casal. Fèrem una parada a la riera Gotarra. L'Ajuntament inaugurava el nou pont per a vianants, unint una mica més un bon sector del poble. Mn. Gabriel va beneir-lo. El Sr. Josep Puig, l'Alcalde, tallà la cinta simbòlica. Ell i els altres membres del Consistori que l'acompanyaven, passaren sobre el pont fins arribar a l'altra riba. Les "Majorettes" els seguiren. I tots darrera, continuant el cercavila fins el Casal.

En el teatre del Casal els nens i nenes feren una exhibició de les seves qualitats. Tots actuaren a l'escenari. Els monitors quedaren contents, comprovant que les hores esmerçades no havien estat inútils. Una vetllada molt dinàmica, amena, variada, que tothom recordarà, sobretot ells, els Casalistes, que foren els protagonistes.

Últims dies.— En acabar-se el Casal d'Estiu, arriba el plat fort: l'anada al Torn i les Festes Finals. El Torn, és un poblet petit, de 60 habitants, al costat mateix del Santuari del Col·lell. El Sr. Rector de la parròquia és Mn. Miquel Vall-llosera Funosas i ja fa sis anys que

ens deixa la Rectoria com a casa de colònies. Un riu amb aigües fresques i cristal·lines, el Ser, serà el bon escenari de les banyades. El diumenge, animàrem la Missa del poble amb els nostres cants; i després la gran arrossada amb la presència de molts dels pares dels Casalistes grans.

I dels últims dies cal destacar la Gran Olimpíada, en la qual hi intervingueren tots els Casalistes, amb un seguit de proves ben variades.

L'última tarda es començà amb la Missa del Casalista, sota l'arbreda, amb una ofrena, que després seria regalada a l'Hospital. S'acabà la festa amb el 9.è Festival de la Cançó. Un esplèndid espectacle amb un jurat ben qualificat. En acabar-se es repartiren els premis i els monitors regalaren als seus Casalistes un obsequi-record de l'estiu 84.

Set setmanes inesborrables en la vida personal de cada un dels nens i nenes, nois i noies, i també, per què no, dels monitors que un any més han fet possible aquesta autèntica i positiva realitat: el Casal d'Estiu.

I ara, atenció, ja que va a començar la nova temporada d'hivern al Casal.

Miquel Vall-llosera

COSES DEL POBLE

HOMENATGE A LA MARE MARIA GAY I TIBAU

Del 16 al 21 d'octubre, la Mare Maria Gay i Tibau (Llagostera 24-10-1813 - Girona 18-3-1884), fundadora de les Religioses de Sant Josep i amb motiu del centenari de la seva mort, serà homenatjada en una sèrie d'actes organitzats per la Parròquia de Llagostera, amb la col·laboració del Magnífic Ajuntament, Comunitat de Religioses de Sant Josep, Alumnes del Col·legi Ntra. Sra. del Carme, Casal Parroquial, Caixa d'Estalvis Provincial, "La Caixa", Llagostera-Ràdio, Cor Infantil del Col·legi "Lacustària", i molts particulars de Llagostera.

El programa d'actes és el següent:

Dilluns dia 15.— A les 8 de la tarda, Missa amb homilia.

Dimarts 16.— Dia dedicat a la família: a les 8 del matí, Missa. A les 13: Emissió radiofònica. A les 4 de la tarda tindrà lloc l'acte anunciat en el programa pel dia 17, al local de "La Caixa". A les 8 de la tarda, Missa amb homilia. A les 9'30: Reunió de matrimonis al local del Casal Parroquial.

Dimecres 17.— A les 13 h.— Emissió per Llagostera-Ràdio. A les 20 h.: Missa amb homilia. A les 21,30 h.: al local de "La Caixa", conferència: "Ambient històric, social, polític i religiós en el que va viure i treballar la Mare Maria Gay", pel Dr. Josep M.ª Alsina, professor de la Universitat Central de Barcelona.

Dijous 18.— A les 13 h.: Emissió per Llagostera-Ràdio. A les 16 h.: Hora Santa en el Temple Parroquial, per donar gràcies a Déu per la vocació de la Mare Maria Gay. A les 20 h.: Missa amb homilia. A les 21,30 h.: en el local de "La Caixa", conferència: "La devoció popular a Sant Josep", pel Dr. Francesc Canals, professor de la Universitat Central de Barcelona.

Divendres 19.— A les 13 h.: Emissió per Llagostera-Ràdio. A les 20 h.: Missa amb homilia. A les 21,30 h.: Reunió de jovent en el Casal: Salutació per Mn. Jordi. Projectió de l'audiovisual "Todo sobre el aborto", presentat pel Dr. Miquel Ruiz, metge pediatra, i Maria Salip, ATS. Conclusió de l'acte per Mn. Jordi.

Dissabte 20.— Diverses actuacions organitzades per Mn. Miquel Vall-lloera, que s'anunciaran oportunament. A les 20 h., Missa amb homilia.

Diumenge 21.— A les 10,30 h.: Missa Solemne, presidida pel Bisbe Jaume Camprodon i cantada pel Cor Parroquial. Es cantarà la Missa "El Bon Pastor" original i dirigida per Martí Llorent. A les 12 h., en el saló d'actes del Col·legi Ntra. Sra. del Carme, acte cultural sobre la vida de Maria Gay, a càrrec dels alumnes del Col·legi, dirigit per Jaume Romo i Joan Turon.

Els actes religiosos seran dirigits per Mn. Jordi Carrera, missioner diocesà.

EXPOSICIÓ PICTÒRICA D'ARTISTES LOCALS

Els propers dies 8, 9, 11, 15 i 16 de setembre es va celebrar a la Sala d'Exposicions del Casino Llagosterenc, una mostra conjunta de quatre pintors de la Vila: Francesc ALBERTÍ, Juli CLARA, Josep LLOVERAS i Joan ROCA.

Els resultats d'aquesta manifestació artística, en la qual s'hi podien veure quatre estils ben diferents de pintura a l'oli, podem considerar-los molt positius quant a l'assistència de públic, i normals quant a la venda de quadres.

Tal i com es té establert, de cada exposició queda una obra, a triar pel pintor/s, en propietat del Casino; en aquesta ocasió ha quedat un bonic paisatge de mar d'en Francesc ALBERTÍ.

Recordem que la nova Sala d'Exposicions va ésser inaugurada durant la passada Festa Major, amb un recull d'obres del mestre Pere Mayol a qui es va retre públic homenatge. Després de tres mesos però, l'important és comprovar que el pols de les inquietuds artístiques del poble marxa a un bon ritme, i que la nova sala del Casino està adquirint un dinamisme propi: ara, l'exposició "Exili i Deportació", organitzada per l'associació Amical de Mauthausen, i per al proper dia 28 ja es pensa inaugurar una nova col·lecció de treballs d'en Joan JORDÀ, conegut pintor del Prat de Llobregat.

LLAGOSTERA EN LA INTIMITAT

(Llegendes, cròniques i vivències)

JOSEP CALVET i AMAT

JO COMPRO, JO VENC

Aquí tothom qui vulgui, hi pot anunciar el que li sembli. Especuladors, abstenir-se.

— Es donen classes de piano i solfeig.

Marina Roget. — Tel. 83.03.14

— Es ven estufa gas-oil, només amb 1 hivern de funcionament
Marca Arli-Zae Gel Diamant.

Raó: Tel. 83.01.30

Joan Mascort.

Francesc Llagostera

Emili Puigmolé.

EXILI I DEPORTACIÓ

Del programa de mà extractem: "L'exposició que avui presentem sobre l'exili i deportació, està motivada per un anhel de PAU, per la qual lluiten els nombrosos ex-deportats d'arreu d'Europa —inclosos els del nostre país— i perquè els fets per ells viscuts no es repeteixin mai més".

Ara fa tres anys, en el Butlletí núm. 16 (Set. 81), publicàvem una entrevista amb Antoni Mascort i Vert, en la qual ens explicava el treball de recopilació de dades, documents, adhesions, testimonis,... a la memòria del seu pare Joan Mascort i Rissech, mort al camp de concentració de Gusen el 14-12-1941. Al mateix temps ens informava que dos llagosterencs més van morir als camps nazis, Francesc Llagostera i Roig, també a Gusen el 14-1-1942 i l'Emili Puigmolé i Magrià a Mauthausen el 22-10-1942.

En Mascort, que ja a l'any 1978 va aconseguir portar a Llagostera les esgarrioses pel·lícules d'Alain Resnais "Nit i Boira" i "Morir a Mauthausen", ens fa arribar ara l'exposició "Exili i Deportació", organitzada per AMICAL DE MAUTHAUSEN de Barcelona, amb el patrocini de l'Ajuntament de Llagostera.

L'exposició —que durant aquest estiu ha estat a Girona i dintre pocs mesos passarà a Barcelona, per seguir a nombroses poblacions de Catalunya—, estarà instal·lada als dos locals del Casino Llagosterenc, del 12 al 21 d'octubre. Ha estat preparada per Lluís García Manzano "Luisín", Mateu Amat i Miquel Serra, ex-deportats a Mauthausen, i compta amb unes 75 cartelleres amb fotografies, escrits... per la seva banda, l'Antoni aporta 30 cartelleres més, amb documents, fotografies,... del seu llibre recull "Recerques sobre la Deportació".

A l'acte d'inauguració previst per al dia 12 a les onze del matí, hi assistiran les Autoritats Municipals i el President de l'Amical de Mauthausen de Barcelona, Sr. Joan Mestres. Està prevista l'assistència d'un representant de la Generalitat.

El dissabte dia 20, a les vuit de la tarda, al local de l'Obra Social de "La Caixa", està prevista una projecció de diapositives, presentades per ex-deportats, amb el títol "La Deportació".

"El fet de la deportació, per a la majoria de ciutadans és conegut com la sistemàtica persecució i extermini de jueus, però cal recordar que no solament van ésser aquests, sinó que ciutadans de més de 20 nacions europees van ésser igualment immolats, i entre ells 3 llagosterencs, als quals avui volem retre un públic homenatge".

entrevista

Lluís García Manzano "Luisín"

Fa pocs dies, molts vam poder veure a TV3, la pel·lícula "Trama" sobre l'holocaust nuclear. D'aquesta previsible apocalípsi, pensem que el pitjor no és l'explosió de la bomba, sinó les conseqüències posteriors. Quan peti val més que ens toqui de ple, sens dubte serà el millor refugi.

Els que d'una manera o altra ens preocupem per aquesta desfrenada carrera d'armament de les grans potències, pensem que el botó es pot apretar en qualsevol moment. Hi ha altra gent, que curiosament sol coincidir amb el sector més conservador, que manifesta que això no ha de passar mai, que el que convé és comprar armament i assegurar una absurda defensa.

Però, si en comptes de mirar aquest futur tan poc tranquil·litzador ho fem un xic enrera, veiem que encara no fa cinquanta anys, aquí a Europa, al bressol de la cultura d'Occident, vam viure uns fets, si cap més dramàtics que la guerra nuclear: l'extermini als camps de concentració nazis. Milions de persones van morir de la manera més cruel. Malgrat tot, no van aconseguir esclafar la fraternitat del gènere humà.

El testimoni de Lluís García Manzano "Luisín", ex-deportat a Mauthausen, madrileny de naixement, català de cor i resident a França, que ha vingut a Llagostera per preparar l'exposició, és un document penetrant, encara que no insistim en fets massa esgarriuosos. No fem preguntes, simplement en "Luisín" ha començat a parlar tant en castellà com en català, sortint sovint algun "aussi", "mais", "plus",... Té 62 anys. És comunista. Va anar a la guerra essent una criatura. De professió pintor-decorador, ja havia preparat altres exposicions semblants a París i altres ciutats franceses. Va entrar a Mauthausen el 19-12-1941. Tenia el número 4817.

"ERA UNA LLUITA PER LA VIDA, PERÒ NOSALTRES SEMPRE VAM ACTUAR AMB DIGNITAT"

En "Luisín" es remunta a la proclamació de la República, als aconteixements que van esdevenir al país des del 1931, a la guerra civil, a l'exili, als que van quedar aquí... "Hem preparat l'exposició amb l'esperança que aquests fets mai més tornin a passar, en defensa de la PAU i dels valors humans".

Va anar als camps de concentració francesos, i d'allà, com molts espanyols, va passar a la Línia Maginot. Quasi tots van caure a mans dels alemanys. El 6-8-1940 ingressaven els primers a Mauthausen. El dia 8 ja eren uns dos mil cinc-cents. Els primers menors d'edat (a partir de 12 anys) van ésser espanyols.

"A Mauthausen hi havia dos noms que ens atemoritzaven: Gusen i Steyer, un camp de treball horrible. Un dels primers gestos d'humanitat als camps el vam dur a terme els espanyols amb

motiu de la mort del primer company a l'agost del 1940. Es deia José Marfil, malagueny. Ens vam treure la gorra i vam restar un minut en silenci. Els altres presoners es van espantar, però no va passar res. Nosaltres vam instaurar la solidaritat del "pedacito de pan" o de la "cullerada" (una part de l'ínfima ració que rebíem, per al company a qui fes més falta). Jo la vaig rebre. Tenia els peus glaçats i durant deu dies em van donar una "gamella" que venia a ser un litre, que només era d'aigua, però em va salvar".

"Aviat ens vam adonar que havíem d'ocupar petits càrrecs, única manera de poder ajudar als amics. Va haver-hi moltes dificultats amb els delinqüents comuns (arribats al camp el 1938). Els espanyols sempre hem destacat per fer qualsevol feina manual. D'aquesta manera ens vam anar introduint i enxufant a qui podíem. Era una lluita per la vida, però nosaltres sempre vam actuar amb dignitat. Amb una mà podríem contar els casos d'espanyols que es van comportar malament. Entre nosaltres no hi havia "xivatos". La mateixa SS ens deia si erem tots germans... La

nostra unió i treball de solidaritat ens va donar popularitat a Mauthausen i encara avui en els contactes que tenim amb les altres Amicals, ens admirem".

"Vam ésser els primers a jugar a futbol els diumenges. La pilota era feta de draps i paper, gairebé no ens aguantàvem, però mica en mica es van fer altres equips, fins i tot ens les enginyàvem per fer-nos camisetes... El futbol era un descans, alhora que ens va servir per anar col·locant gent a la cuina, a la sastreria..."

"La primera organització que va haver-hi, va ésser la formada pel partit comunista —tot i que no teníem contacte amb el Comitè Central, ens diu rialler—. Al 1941 en esclatar la guerra amb Rússia, ens tenen als espanyols, 48 hores despullats. Aquesta situació ens permet començar l'acció de solidaritat. Aquesta situació ens permet començar l'acció de solidaritat. En Francesc Boix i Camps, va aconseguir entrar al laboratori de fotografia i anava fent còpies de tot el que podia. A ell se li deuen els documents excepcionals que van servir de testimoni irrefutable en el judici de Nuremberg. També va ésser un dels principals homes dels deportats. Tenia una "cara" impressionant.

EL 1943 ENS DEIXEN ESCRIURE 25 PARAULES A LES NOSTRES FAMÍLIES

"El març del 42 comença a funcionar la càmera de gas, per als que no quedaven exterminats als camps de treball. El 1943 arriben els primers francesos, gent de la resistència i més espanyols. El grup de solidaritat es va ampliar. Però per arribar aquí ja havien mort més de 5.000 espanyols (fam, fred, mals tractaments,...). L'acció de solidaritat es va fer internacional, espanyols, francesos, txecs. El 1.er responsable del Comitè Internacional va ésser un espanyol, Manuel Rezola. Van participar-hi homes que més tard esdevindrien ministres en llurs països d'origen".

"Amb la caiguda del front de Stalingrado ens puja la moral (un húngar havia fabricat un aparell de ràdio, amb el qual ens assabentàvem de notícies;

altres vegades ho escoltàvem en els aparells dels mateixos SS, arriscant-nos molt). En situacions com aquesta és molt difícil mantenir els estats d'ànim. Per exp. ens va donar molta alegria que el març del 43 ens deixessin escriure 25 paraules a les nostres famílies. Però la majoria de les respostes van ésser dures: la realitat d'Espanya era gairebé pitjor que la nostra (famílies desaparegudes, dones que havien abandonat els fills, empresonats...).

"Al Comitè ens vam ingeniar per crear una rondalla —amb tres guitarres, un llaüt (que jo tocava) i cinc bandúrries—. Per fabricar-les no us podeu imaginar el que vam haver de fer. Fins i tot amb diners recollits pels que duïen a terme la desinfecció dels morts, sobornar als SS perquè ens portessin cordes de fora el camp... Els baixos del crematori servien per assajar..."

"També vam fer teatre i arribàrem a formar una BIBLIOTECA clandestina! Nosaltres, gent que molts no sabíem ni llegir ni escriure...! Érem flor del poble, no hi havia líders. D'altra banda, la gent intel·lectual és més feble a l'hora de resistir penes. També vam nomenar un Secretari de Cultura i Esports, a un camp de concentració!! Hi havia un jesuïta francès, que deia misses, i nosaltres espanyols ateu i "menjacapellans", érem els qui vigilàvem!"

"Hi ha una persona de qui no voldria deixar de parlar, en Manuel Bonet Bonet de Castelló, va ésser un dels primers homes del PSUC —Aquí en Luisín no pot evitar el sentiment, les llàgrimes, encara després de 40 anys, li vénen als ulls, però segueix parlant—. Al 1942 es va prendre la decisió de no donar suplement de menjar a la gent que ja estés perduda moral o físicament. Era molt dur haver de prendre aquesta mena de decisions, però no hi havia alternativa. En Bonet, un dels homes que havia pres la resolució, va caure malalt i el metge li va dir que ho tenia difícil. Ell va donar exemple no volent rebre res. En morir em va dir que mirés de contactar amb la família. Mai ho he aconseguit".

"Al 1943 es forma una agrupació militar espanyola, després se'n fa una en el Comitè Internacional. El cap d'Estat Major era en Miguel Malle, un capità espanyol, tot i que hi havia militars de molta més graduació".

"Era difícil trobar entre nosaltres gent amb carrera, només teníem un metge, però va haver-hi bona participació de metges provisionals i infermers".

"L'organització seguia funcionant

"Luisín" i l'Antoni Mascort, els dos pilars de l'exposició.

fins el punt que quadres que estaven ben instal·lats, deixaven el lloc per anar amb grups de treball nous i donar moral als que arribaven. L'eufòria seguia essent dolenta, com el cas de molts francesos que amb l'alliberament de París, es pensaven que ja s'havia acabat, després es van desesperar".

"Van arribar dones i el Comitè es mobilitzà per ajudar-les. Es van donar casos de matrimonis que es van poder trobar allà".

"GENT FAMÈLICA FINS ARRIBAR AL CANIBALISME"

"A la cantera es van trobar armes: bombes, pistoles, fusells (eren de desertors dels aliats alemanys). Vam amagar-les i les va controlar l'organització militar. També, peça per peça, vam entrar al camp una metralladora. Ja hi havia molts grups organitzats. A mesura que els alemanys anaven perdent la guerra, teníem por que ens gasegessin a tots. Havíem fet plànols del camp i voltants".

"Al 1944 van cridar als espanyols més joves, per si volíem anar a la División Azul (que ja estava desarticulada). Vam respondre amb un NO rotund. El comandant va bufetejar els dos intèrprets (catalans) i va marxar. Aquest gest ens va valer molta força. Els SS ens respectaven més. Va haver-

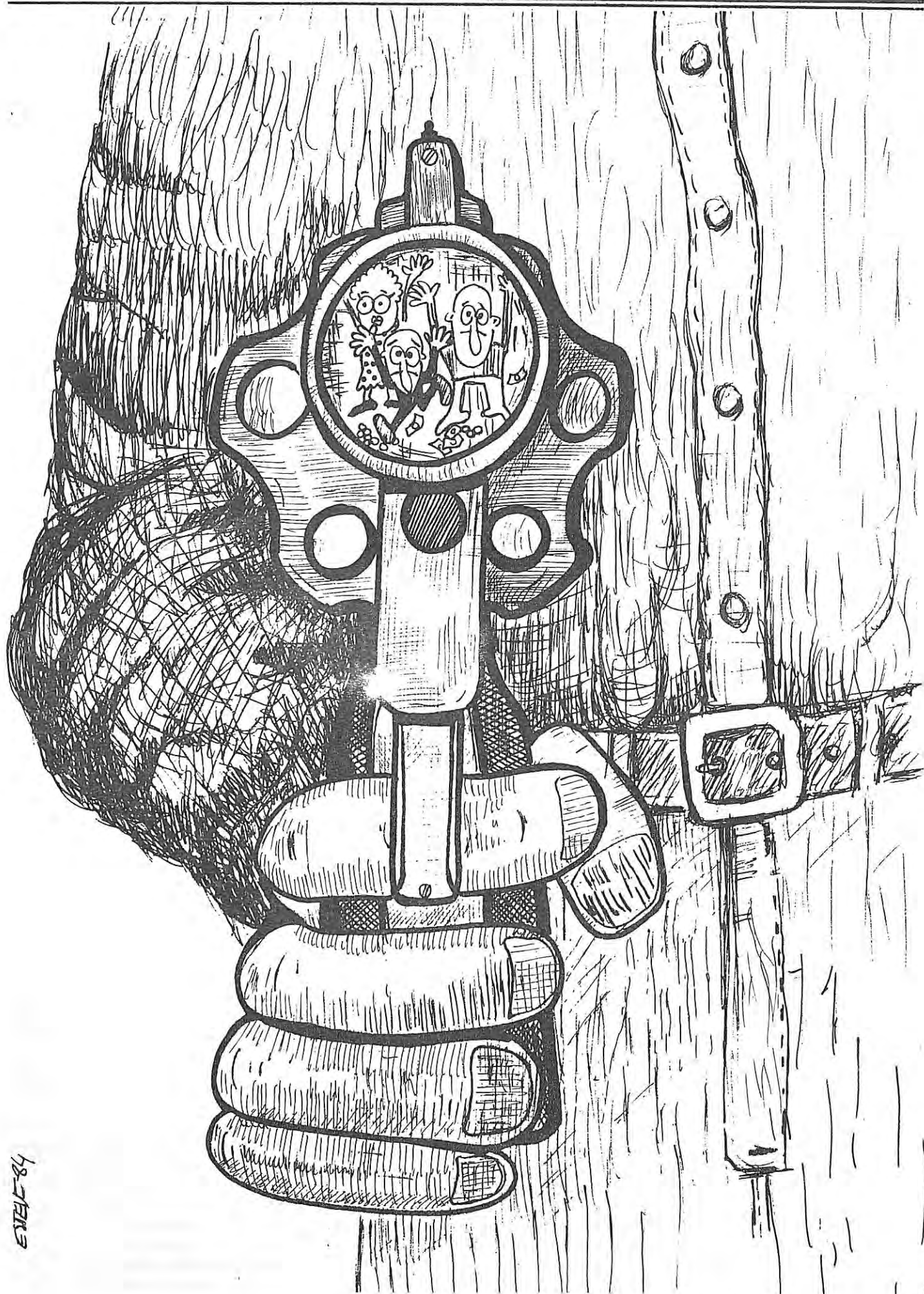
hi noves coaccions individuals, però sempre vam dir NO, malgrat les ganes que teníem de sortir d'allà".

"El 5 de maig del 1945 es va produir l'alliberament del camp per dues tanquetes americanes. Els SS havien escapat, però després van tornar, i amb els americans ja fora, vam mantenir dos dies de combat amb ells. El Comitè Internacional havia decidit ocupar la porta i controlar el camp, acorralant els guàrdies austríacs que hi havia. Amb tot el desconcert que hi havia el camp era un caos. És indescriptible el que hi havia allà: cossos humans esperpèntics, gent famèlica fins arribar al canibalisme,... El control a la porta va servir perquè no es fessin barbaritats a les masies dels voltants, com dissortadament va succeir en un parell de casos.

Amb la guerra acabada, els americans van dir que cadascú a casa seva. —Quina situació, la nostra!... Sort que va intervenir el Comitè Internacional, i ens vam poder quedar a l'exili..."

La conversa va ésser molt més extensa, però pensem que l'extracte fet és prou clar. En "Luisín" va acabar dient que Catalunya s'ha preocupat molt pels problemes dels deportats. A més que l'Amical té la seu a Barcelona, la majoria dels llibres sobre els camps nazis s'han publicat aquí. Acabem amb una frase que no és nova, però cal insistir:

"PODREM PERDONAR, PERÒ NO OBLIDAR".

dossier:

Seguretat Municipal

Des fa un parell de mesos una notícia ha ocupat les primeres planes de l'actualitat gironina: la Direcció General de la Guàrdia Civil, decideix dur a terme una reducció de plantilla i eliminació de les cases-quarters d'Amer, Bàscara, Caldes, Llagostera i Tortellà.

Quan ens vam plantejar treballar aquest tema, no sabíem com es solventaria la qüestió. Però fa pocs dies que el Governador Civil Miquel Solans ha anunciat que la reestructuració a Girona de moment no es realitzarà. No obstant, això ha fet que penséssim de manera especial en les forces d'ordre públic: la Guàrdia Civil, la Policia Municipal (la qual darrerament va agafant forma), i els Mossos d'Esquadra. També parlem breument de la Policia Nacional.

Per completar aquest treball hem entrevistat l'Alcalde Josep Puig i Rodó, el Conseller de Tràfic Joan Gruart i Comas i els quatre partits polítics representants a Llagostera.

La Guàrdia Civil

Per entendre el naixement de la Guàrdia Civil cal situar-nos en el començament de l'Edat Contemporània, mentre s'estava produint el pas de l'Antic Règim a la societat burgesa i la revolució industrial. En aquest context i durant el S. XIX es produeixen enfrontaments entre les concepcions progressistes i moderades. La diferència fonamental entre un partit i l'altre, pel que fa referència a l'ordre públic, rau en el fet que mentre els progressistes confien aquestes funcions als alcaldes, que utilitzaran un cos de ciutadans armats —Milícia Nacional (1808-1874)—, els moderats creen una institució permanent i vinculada estretament a l'exèrcit —Guàrdia Civil (1844)— que es posa a les ordres del governador civil.

De totes maneres a progressistes i moderats els uneixen uns mateixos interessos de classe i protagonitzen la revolució burgesa contra els darrers vestigis del feudalisme i de defensa contra un nou i amenaçador proletariat.

La Milícia serà l'intent més important de posar el poble en armes al servei de la causa burgesa i només quan ja no sigui necessari més impuls revolucionari, la pròpia burgesia moderada la substituirà per una força professionalitzada i segura: la Guàrdia Civil, la qual encaixarà molt millor en la nova situació i no comportarà, en canvi, el perill latent que suposava una milícia integrada no només pels components de la nova classe social dominant, sinó també per membres de la nova classe proletària.

La institució de la Guàrdia Civil figura entre les reformes més importants que apareixen a part de la configuració de la legislació revolucionària sota la regència d'Espartero (Generalització ensenyament primari, promulgació Codi Penal...). Però la Guàrdia Civil respon a quelcom més que a la protecció necessària de la propietat agrària. És una manifestació del centralisme i la uniformitat. La seva direcció recau en un tinent general de l'Exèrcit de Terra i depèn administrativament del Ministeri de l'Interior i també del Ministeri de Defensa en tot el que es refereix a la seva organització, instrucció i armaments. Quant a tot el que es deriva de la qüestió fiscal —contraban i defraudació— depèn del Ministeri d'Hisenda. En cas d'estat de guerra, però, passa exclusivament a l'autoritat militar.

Tot guàrdia civil és un agent del Servei d'Informació de la G.C., i a cada comanància hi ha agents especialitzats que coordinen informacions obtingudes i efectuen les investigacions especialitzades. D'aquesta manera s'aconsegueix una gran fluïdesa en la transmissió d'informacions a la central a Madrid, la qual està connectada permanent amb les seves homòlogues del Ministeri de Defensa, la Capitania General de la 1.ª Regió Militar, la Direcció General de Seguretat i l'Alt Estat Major de l'Exèrcit.

Segons tot això és clar que la Guàrdia Civil perdrà la seva raó de ser si s'abandona el projecte unitarista, centralista i autoritari que la va fer necessària. La desaparició de la Benemèrita ha d'anar doncs implícita en tot projecte que avanci cap a la construcció d'un veritable Estat Federal en el context d'una societat oberta i lliure.

Entrevista a

Josep Puig

i Rodó

Batlle de Llagostera

La conversa amb el Batlle del poble, ens explica com es van desenvolupar els fets i quines són les competències concretes de la Guàrdia Civil.

—Ens podria explicar quines gestions s'han fet respecte a la Guàrdia Civil?

—Bé, va ésser un veí del poble el primer que ens va donar la notícia. Oficialment no en sabíem res, però l'ordre ja havia sortit en el butlletí intern de la G. C. De seguida vam anar a entrevistar-nos amb el Tinent Coronel de la Guàrdia Civil a Girona que ens va atendre molt bé, però ens va dir que era una ordre que venia de Madrid

i difícilment revocable. El fet d'escollir aquests pobles, sembla que era bàsicament pel mal estat en què es troben les casernes. Mentre, el Governador va parlar amb el Ministeri de l'Interior, aquests amb el Cap màxim de la G. C. Sàenz de Santamaria, i es van fer valdre les circumstàncies gràfiques de Girona: molts quilòmetres de frontera i de costa, turisme, país de pas, etc.

Finalment totes aquestes gestions han tingut un bon desenllaç i la Guàrdia Civil es queda. El que no està del tot clar és si es reduirà el número d'efectius.

—Quins són els serveis que la Guàrdia Civil du a terme i quina funció que té a Llagostera en concret?

—Serveis de vigilància i ordenació de tràfic a carretera i fora del casc urbà.

—Guies d'armes.

—Policia Judicial amb concurrència amb la Policia Municipal.

—Ordre Públic a zones rurals i a zones urbanes amb concurrència de la Policia Municipal.

—Servei de vigilància per a la protecció de persones i propietats.

—Serveis auxiliars de la Junta de mobilització.

—Complir les ordres del Govern Civil i de l'Alcalde en matèria de protecció civil.

—Quina dependència té la G. C. del Batlle?

—L'Alcalde és el delegat del Governador Civil en el terme municipal, pel que pot disposar la realització de serveis que cregui oportuns en qualsevol moment determinat amb motiu d'alteració, prevenció o manteniment de l'ordre públic.

—Com està la cessió dels terrenys per edificar un nou Quarter?

—Aquests terrenys situats al començament de la carretera de Tossa van ésser cedit a la Direcció General de Seguretat perquè hi edificués el Quarter. Va venir un aparellador de Madrid i va qualificar els terrenys d'ideals i que prompte es podrien començar les obres. Ha passat el temps i res ens han dit, és més, la Direcció mai va comunicar oficialment l'acceptació dels terrenys en qüestió. En el ple d'aquest mes d'octubre l'Ajuntament ha pres un nou acord, de mantenir la cessió de terrenys per cinc anys més.

De moment el que es farà són petites reformes a la casa del carrer Barceloneta, per solventar provisionalment les deficiències que sens dubte tenen les instal·lacions de la Guàrdia Civil a Llagostera. ■

La Policia Nacional

L'aparició de la Policia Armada (a partir del 1978, Policia Nacional) es produeix el 1940, tot just acabada la guerra civil i ve a substituir la Guàrdia d'Assalt Republicana. La seva expansió es produeix, fins a cert punt, en detriment de la Guàrdia Civil.

La Policia Armada era l'instrument que faltava per mantenir l'ordre públic i mostrar fidelitat absoluta al règim de les armes. És el que convenia a les classes dominants, després de la victòria del general Franco.

El caràcter eminentment rural de la Guàrdia Civil i la dissolució de la Guàrdia d'Assalt havien deixat sense solucionar el manteniment de l'ordre en les grans aglomeracions. D'altra banda es desconfiava d'una Guàrdia Civil, una part de la qual havia romàs fidel al règim legalment constituït, així la nova Policia Armada començava a caminar a Madrid i s'anà estenent més endavant a la resta de les grans capitals.

Però amb tot aquell aparell repressiu, poca cosa s'hauria aconseguit si no s'hagués disposat d'un "cervell". Aquesta funció es va encomanar al Cos General de Policia, el qual es va dedicar preferentment a la vigilància i la persecució dels dissidents.

Fotomuntatge "La jungla quotidiana", Quim Daví.

Ens trobem així amb cossos amb missions civils —protegir els drets i les llibertats públiques— en un model militar d'organització. Així, les autoritats polítiques poden disciplinar fàcilment els policies i invitar-los a la lleialtat política. Aquesta és essencial ja que la policia moderna es converteix en la institució de primera línia de defensa contra la contestació i la violència col·lectives. Avui encara la militarització, el conservadurisme i el centralisme són trets essencials dels cossos de seguretat abans esmentats.

La desmilitarització, malgrat totes les dificultats, és un requisit indispensable per democratitzar i descentralitzar la policia en general. ¿Com es pot esperar que un policia nacional o un guàrdia civil compregui la necessitat de protegir drets com els de reunió, manifestació, vaga o expressió, si a ells

els estan expressament prohibits?

Cal dir també, que només una policia que estigui organitzada preferentment damunt una base local podrà assolir eficaçment els objectius generals assignats segons les necessitats concretes de la comunitat que ha de seguir. Ben poc serviria una renovació si el conjunt de l'aparell policial seguís centralitzat.

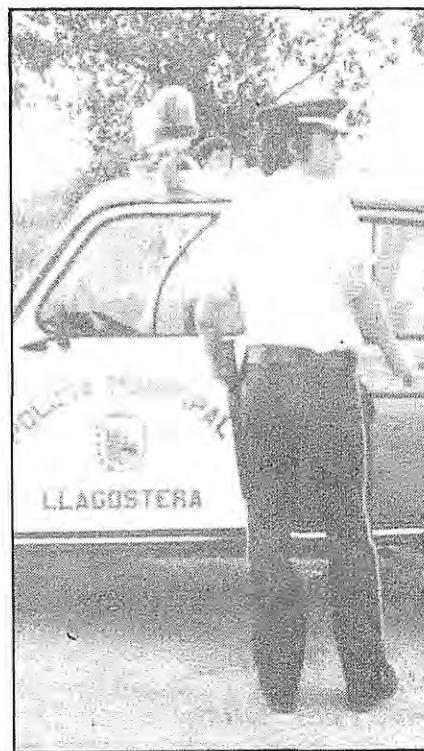
Sembla que el camí a seguir és potenciar al màxim les policies municipals a les poblacions importants i facilitar la incorporació de les noves policies autònomes a la protecció pública de les petites poblacions i de la resta del territori. En definitiva, reduir progressivament i especialitzar els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat —unificats, desmilitaritzats i democratitzats— a les funcions policials supra-comunitàries d'àmbit estatal. ■

La Policia Municipal

Qualsevol municipi que superi els 5.000 habitants, pot disposar d'un cos de Policia Municipal. El reglament de funcionaris de l'administració local estableix que la P.M. tindrà les funcions següents: vigilància i ordenació del tràfic; policia judicial; ordre públic; cooperar a la representació corporativa; i totes les altres que li corresponguin i se li encomanin. Amb referència a la funció de la policia judicial, "La Ley de Enjuiciamiento Criminal" (282-283) l'obliga —igualment que a la resta dels CFSE— a: investigar els delictes; practicar les diligències necessàries per comprovar-los; descobrir els delinqüents i recollir tots els efectes, instruments i proves del delicte, per posar-los a disposició de l'autoritat judicial.

Tanmateix, tot això no ha impedit que la policia municipal hagi de renunciar a exercir plenament les funcions que, com a policia judicial, li assigna la llei ja que es veu sotmesa a actuar com un simple auxiliar dels CFSE. Aquesta situació està estimulada per l'absència d'un veritable poder municipal democràtic, que s'haurà de corregir decisivament fent efectiu el principi constitucional que garanteix l'autonomia dels municipis.

Respecte al cos en qüestió, en un folletí editat pel departament de Governació de la Generalitat es diu que moltes són les coses a millorar: la normativa bàsica, la formació, els mitjans tècnics, la coordinació puntual, l'assessorament, etc... Però alhora, comentem també la solució i les properes realitzacions: l'Escola de Policia de Catalunya, el Reglament-marc de la Policia Municipal, el procés d'homogenització i modernització dels mitjans tècnics, la creació de serveis mancomunats de Policia Local, etc..."

(Foto Jovanet)

Els serveis de la P.M. han millorat considerablement.

ENTREVISTA:

Joan Gruart i Comas Regidor de Tràfic

—Quina és l'estructura i funcionament de la Policia Municipal?

—Actualment hi ha quatre persones fixes i tres amb contracte. Llur servei, cobreix les vint-i-quatre hores del dia. La distribució del treball és la següent: Al matí, un home s'ocupa del tràfic en els carrers més cèntrics. En aquests, per la tarda, hi ha un altre home. A les hores i dies punta es dobla el servei, per exemple els dijous i els dissabtes. A la nit hi ha dos homes que patrullen i un a l'emissora que hi ha a l'Ajuntament. Respecte als embussos de cotxes en certes zones i certes hores, voldria dir, que des fa un any hem demanat a tràfic un tècnic en circulació urbana, per tal de posar direccions prohibides, etc..., on han d'estar. Però encara l'esperem. Diuen que vindran aviat.

—L'equipament que es disposa, quin és?

—Doncs, d'un cotxe i un sistema d'emissores. Aquest últim, disposa d'un receptor fixe en un despatx de l'Ajuntament que es comunica amb el cotxe de la Policia Municipal.

—És la preparació actual suficient?

—De fet no es tracta de personal excessivament professional, ja que la Policia Municipal ha estat una solució d'urgència. Per exemple, no es disposa d'una escola on es pugui contractar personal preparat. En llocs com Girona tenen una escola, però és per preparar la seva P.M. Nosaltres tenim instàncies tirades, però és molt difícil entrar-hi. El mateix passa amb l'escola d'armes, tot i així, dos dels nostres policies han fet un curset a aquesta escola. Malgrat les dificultats, s'ha de dir que són gent amb molt bona voluntat i que saben tirar endavant quan se'ls presenta un problema. A més a més ells volen dignificar la feina de Policia Municipal. No hi ha cap dubte que volen perfeccionar-se, ells mateixos s'han pagat les hores del curset, a l'escola d'armes. A l'estiu va venir un policia de Barcelona, al qual aclaparaven amb preguntes, ja que ell tenia deu anys d'experiència en una zona molt conflictiva.

També tenen coneixements de defensa personal, perquè és molt millor anul·lar el contrari sense violència. En

diferents ocasions ha estat molt eficaç.

—Quins serveis dels realitzats es poden destacar?

—N'hi ha de tot tipus, des de cotxes que a la nit corren massa de pressa, les motos amb escapament lliure, saltar-se els stops, els carteristes, feina d'orientació i circulació... Però on intervenen més usualment és en els accidents de tràfic. Normalment la Policia Municipal és la primera d'arribar al lloc de l'accident i són els que fan les primeres diligències: avisar l'ambulància i regular el tràfic fins que arriba la Guàrdia Civil.

Respecte als carteristes (sobretot els dies de mercat), cal dir que pràcticament estan anul·lats. Es va aprofitar la incorporació al cos de dos municipals nous i desconeguts, que anaven de païsans pel mercat. Això va ajudar molt a solucionar el problema.

També s'han neutralitzat una mitja dotzena de cotxes robats i s'ha localitzat dins el municipi gent que havia robat a altres llocs. Es controla la sortida dels locals públics i els cotxes desconeguts i sospitosos.

—Hi ha col·laboració entre Policia Municipal i Guàrdia Civil?

—La Guàrdia Civil és la que fa la tramitació judicial. La Policia Municipal, quan agafa algú delinquant, el porta a la Guàrdia Civil. Cal dir que, aquesta última, no obeeix una política municipal, però és molt important l'aspecte de recolzament. Hi ha situacions en les quals és necessària la intervenció de més homes.

La Guàrdia Civil es mou més per les zones rurals i urbanitzacions. A més a més, Santa Cristina també està sota la seva vigilància. Per això, a vegades són allà quan passa alguna cosa aquí.

La Policia Municipal tarda tres minuts (en general) des que se la telefona fins que arriba al lloc.

—És Llagostera un poble tranquil?

—Ho és en la mesura que hem aconseguit que ho sigui. La tasca preventiva és molt important. Ara es coneix que a Llagostera la Policia Municipal funciona. Les primeres vegades que es va actuar va anar molt bé. El delinquant si sap que el risc que l'agafin és molt alt, se n'anirà a un altre poble on sigui més baix. Tenim molts delinqüents d'importació, altres són de Salt i tenen contactes amb uns quants del poble.

—Què s'ha de fer per requerir els serveis de la Policia Municipal?

—Doncs, com ja s'ha fet saber, s'ha de telefonar al 83.03.75. Es pot donar el cas que passi algun incident en el qual necessitin reforços i no contesti ningú. És clar que això es solucionaria amb més personal, però no compensa. La Policia Municipal és una empresa privada de l'Ajuntament i no interessa que aquest sigui deficitari pels sous de més que hagi de pagar. Hi ha altres coses a fer. Llagostera no té gaire empreses, per tant, hi ha pocs ingressos.

En tot cas, voldria dir que, si alguna vegada es telefona i no es troba ningú (és possible que estiguin fent algun servei), se'm pot trucar a mi i intentaré solucionar-ho. Tanmateix és molt difícil que això passi.

—L'Ajuntament va demanar que la Guàrdia Civil es quedés, és realment imprescindible? Al ple es va dir que es demanarien Mossos d'Esquadra en el cas que aquesta marxés, què n'opina de tot això?

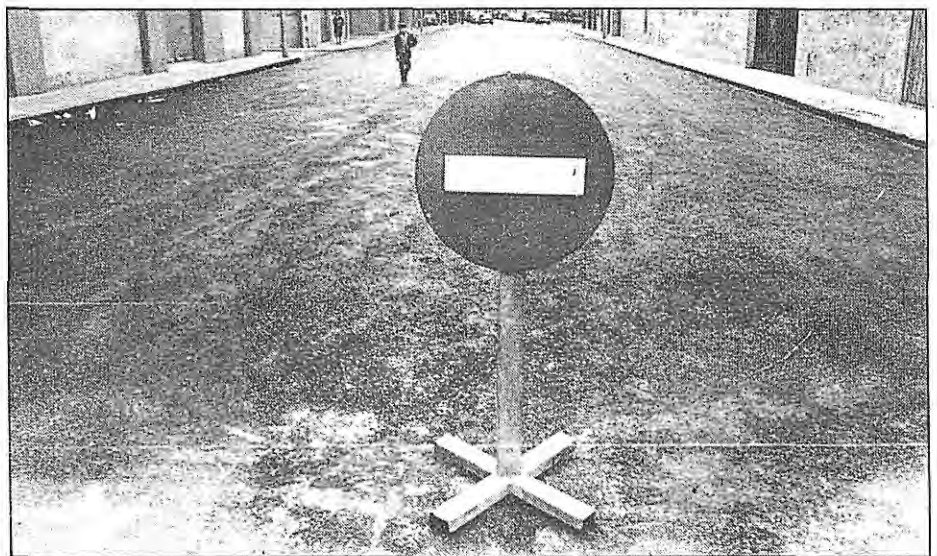
—La Guàrdia Civil és un cos pagat per l'estat central i està fent un bon servei aquí. És important per a tots que es puguin quedar.

Pel que fa als Mossos d'Esquadra, penso que en aquest moment seria

molt difícil que poguessin cobrir les places de la G. C. a Catalunya, per número i pressupost. Costaria molt a la Generalitat mantenir els quarters dels pobles. I respecte a ampliar el cos de la Policia Municipal, en quedar-nos sense Guàrdia Civil i sense Mossos d'Esquadra, representaria uns tres milions més a l'any per a l'Ajuntament, ja que almenys necessitariem dos homes més i un altre cotxe per cobrir les rodalies del poble. ■

DESPESES 1984: POLICIA MUNICIPAL

Retribucions Personal (7)	5.708.354'— Ptes.
Seg. Social i Municipal	1.660.327'— Ptes.
Vestuari i equip personal	300.000'— Ptes.
Cotxe (Carburant i taller repar.)	500.000'— Ptes.
Assegurança obligatòria (cotxe i moto)	13.358'— Ptes.
Total	8.182.039'— Ptes.

Els Mossos d'Esquadra

En la Policia Autònoma hi trobem gran esforç per aconseguir la descentralització, la democratització i la desmilitarització. Tanmateix malgrat que ja és molt l'aconseguit, és també molt el que falta.

Les policies autònòmiques suposen tan sols la reconversió d'una competència inicialment exclusiva de l'Estat, quedant "reservades, en tot cas, a les Forces i Cossos de seguretat de l'Estat sota la dependència del govern els serveis policials de caràcter extracomunitari i supracomunitari com és ara la vigilància de ports, aeroports, costes, fronteres, duanes, règim general d'estrangeria, extradició i expulsió, emigració i immigració, passaports, D.N.I., tràfic d'armes i explosius, protecció fiscal de l'Estat, contraban i frau fiscal i les altres funcions que els encarrega directament l'article 104 de la Constitució i les que els atribueixi la Llei Orgànica que el desenvoluparà". (art. 13.4).

Un cop creada la Policia Autònoma i integrats els Mossos d'Esquadra, li pertoca a la Generalitat el seu desenvolupament legislatiu i reglamentari, així com la funció executiva i d'inspecció d'acord amb el que estableix l'article 25.2 de l'Estatut.

Cal tenir en compte l'existència de la Junta de Seguretat, formada per un nombre igual de representants del Govern i la Generalitat, la qual coordina l'actuació de la Policia de la Generalitat i de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat i determina l'estatut, reglament, dotacions, composició numèrica, estructura, el reclutament de la policia de la Generalitat, els comandaments de la qual seran designats entre caps i oficials de les Forces Armades i de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat.

Enquesta als partits polítics representats a Llagostera

CONVERGÈNCIA I UNIÓ

Contestant a la vostra sol·licitud, referent al tema de la Seguretat Municipal, i recollint les opinions del comitè local de Convergència Democràtica de Catalunya, hem d'exposar d'entrada la nostra satisfacció, perquè ja hem llegit tots a la premsa diària el resultat de les nombroses gestions portades a terme pels pobles afectats, entre ells el nostre, i oficialment ja és una qüestió resolta. O sigui, definitivament, la Guàrdia Civil es queda. Podem aprofitar per destacar les primeres gestions ràpides i urgents del nostre Batlle, que després de l'acord pres per tot el Consistori, va influir, n'estem segurs, molt favorablement en el resultat final. Per tant, doncs, aquí no ha passat res, i hem d'entendre que tenim a Llagostera, homes capaços de solucionar els problemes que es presentin dins les possibilitats màximes que permet l'ordre públic de la nostra vila.

Aquestes possibilitats penseu que estan supeditades a un pressupost municipal que, malgrat tot, hem d'admetre perquè és comprovable a l'abast de tothom, que Llagostera és una població que per la seva importància general, es mou dins uns pressupostos relativament baixos, i creiem que s'està fent un gran esforç en potenciar la Po-

Tema: Seguretat Municipal

Recentment s'ha parlat de retirar la Guàrdia Civil de Llagostera (i quatre pobles més de les comarques gironines). Segons vam poder escoltar en el ple del mes de setembre, tots els membres del Consistori, i en conseqüència els partits allà representats (CiU, PSC, ERC) sol·liciten la permanència de la G. C. i només en el cas extrem que la reestructuració es dugués a terme, s'acordà demanar els Mossos d'Esquadra.

Sobre aquesta qüestió i la seguretat municipal en general, plantejem als representants dels partits polítics del poble les següents preguntes:

1.— Creuen que els serveis de la Guàrdia Civil són imprescindibles? Per quins motius consideren necessària la seva permanència?

2.— En cas que segueixi a la vila, quina és la vostra postura quant a la construcció d'una nova caserna?

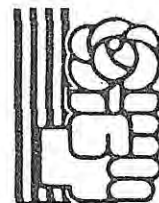
3.— I si hagués de marxar, com podrien cobrir-se les seves funcions?

4.— Quant a la Policia Municipal, creieu suficient el número actual dels seus membres? —Què opineu de la seva preparació, equipaments, instal·lacions, etc?

5.— Penseu que Llagostera és un poble tranquil?

licia Municipal, ja que sols heu de pensar per uns moments i serenament, com era la mateixa Policia, fa uns mesos enrera i com és ara. Hi ha uns policies i un vehicle molt ben equipat. Conseqüència d'això, més bon servei al llarg del dia i de la nit. En conjunt i sense gaire fressa, creiem que hi ha molt més ordre dintre i fora de la població. Que no n'hi ha prou?, és veritat, ja que és una tasca llarga i que s'anirà millorant constantment, perquè Llagostera és un poble tranquil, però ho ha de ser molt més, sobretot a l'estiu, quan creix molt el nombre d'habitants.

Sortosament, com dèiem al principi, la Guàrdia Civil es queda. És un Cos de Seguretat que està per sobre de la Policia Municipal. O sigui, entenem que si haguéssim estat obligats a perdre aquest servei, era de total responsabilitat de l'Estat, o si volem de la Generalitat (cas improbable no tenint les transferències de la Hisenda Pública), ja que els ciutadans de Llagostera prou aportem la nostra part a Hisenda, que vol dir als pressupostos generals on queda cobert econòmicament aquest servei d'ordre públic i seguretat ciutadana, ja que durant molts anys i fins avui, ha estat així. Ho hem reclamat i hem estat atesos, a través dels nostres representants a l'Ajuntament, i ho continuàrem reclamant si vingués el cas.

PSC
(PSC-PSOE)

1.— Creiem que sí, ja que fins que la societat arribi a un nivell de responsabilitat i civisme que no faci necessari el delinquir i per tant, reprendre, necessitem una institució preparada per fer respectar els drets de tot ciutadà.

2.— Tal com actualment viuen no es pot continuar. Sempre hem cregut que cal la construcció d'una nova caserna, i així ho exposàvem en el nostre programa municipal.

3.— Creiem que la seva marxa difícilment seria substituïda, almenys d'immediat. Al mateix temps representaria un increment de la Policia Municipal i per tant una despesa important a càrrec del municipi.

4.— Som de l'opinió que són suficients. Quant a la preparació, se'ls hi ha donat oportunitat de fer cursets a Girona; referent a l'equipament, estan dotats de cotxe, emissora i armament.

5.— Evidentment, sí!!

La validesa d'aquesta enquesta és ara subjectiva ja que és del tot clar que la Guàrdia Civil no serà traslladada.

PSC-PSOE

1.—Sí, els considerem necessaris, ja que amb la seva existència a la vila, a més de donar una sensació d'assistència per trobar un ajut en situacions conflictives i de tropell, la seva intervenció benefactora pot realitzar-se amb prestesa, manera d'aconseguir eficàcia.

2.— La nostra posició referent a aquest punt, és partidària que es vagi tot seguit a la construcció d'una caserna, amb totes les seves bones condicions necessàries (cosa ja manifestada en el nostre programa electoral). Nosaltres tenim entès que la sola obligació de la vila és l'aportació dels corresponents terrenys per a la seva edificació, anant aquesta a càrrec totalment de l'Estat. Els nostres terrenys oferts ja fa temps mereixen unes condicions òptimes, tant en extensió com en lloc d'emplaçament.

3.— Com que per declaracions oficials, tenim entès que no marxa, que no es mou de la vila, creiem sentir-nos dispensats de formular resposta.

4.— Creiem suficient el nombre d'ells i abans d'ampliar el personal hem de pensar en les despeses que representaria per al Municipi; o bé fer unes instal·lacions com corresponen al nostre poble perquè la Seguretat Municipal estigui a càrrec de l'Ordre Públic Central o bé de la Generalitat.

5.— Quin dubte hi ha! El que ara passa, és que estem sofrint uns moments molt dolents. Aquest esgarriat atur, causa d'una manca d'ocupació de treball, amb la seva corresponent privació d'un jornal per assegurar la subsistència de la família, crea una psicosis de conflictivitat origen de totes aquestes accions delictives com són robaris en totes les seves extensions i varietats i també els agosarats atraments a les entitats públiques que en tanta mesura desmoralitzen.

E. R. C.

1.— Mentre no hi hagi cap altra força d'ordre públic és imprescindible la Guàrdia Civil com a salvaguarda de la tranquil·litat dels veïns.

2.— És una vergonya que un poble com Llagostera tingui una caserna pràcticament en runes. Per tant, una construcció nova i amb totes les comoditats adients seria el més lògic.

3.— Les seves funcions haurien de cobrir-se amb algun altre tipus d'agents. Així doncs, si la Generalitat disposés de Mossos d'Esquadra,

aquests serien els elegits.

Per altra part, una solució de vigilància amb cotxes que depenguessin d'un altre poble, considerem no és acceptable ja que solament vindrien unes hores determinades i per tant, en el moment que se'ls pogués necessitar no hi serien.

4.— Creiem que el número és l'adequat, ara bé advoquem per una instrucció centralitzada de tot aquest cos, depenent de la Generalitat o bé d'una organització supramunicipal.

5.— Tal i com estan les coses, no n'hi ha cap de poble tranquil. Hi ha moltes contingències per les quals un poble tranquil canvia de qualificació.

PSUC

Per una Policia Democràtica...

Hem vist com s'ha anat comentant en les entrevistes anteriors que és difícil ara per ara, substituir la Guàrdia Civil —la qual respon a una estructura centralitzada i a una organització militar que li permet en cas de guerra i tal com està establert restar sota l'exèrcit— per la policia "autònoma". Tampoc sembla raonable carregar el pressupost municipal per tal de cobrir la feina que la G. C. fa, sobretot a les rodalies. Altres arguments, tals com els d'infondre major respecte, ens semblen més aviat que responen a una trista anomalia i que no tenen massa pes per ells mateixos.

A més a més, no demanar la permanència de la Guàrdia Civil a Llagostera, en aquest cas concret, hauria volgut dir que acceptaven tranquil·lament una decisió presa des de Madrid.

Així doncs, com que actualment l'actuació de la Benemèrita a Llagostera no resulta pas polèmica, continuar igual és una resolució prou sensata i gens comprometedora.

Tanmateix ens ha semblat interessant fer una valoració sobre els costos i les forces de seguretat de l'estat espanyol, ja que creiem que com tots els temes d'àmbit més general, hem d'estar-ne clarament assabentats encara que sigui només per ésser exigents a l'hora de dipositar un vot.

Malgrat ens hàgim centrat en el tema de seguretat ciutadana, volem recalcar que si bé és necessària l'existència d'una policia democràtica, no veiem pas la delinqüència com quelcom que ja és aquí inevitable, sinó que pensem respon a una situació en la qual hi tenen cabuda la marginació, la pobresa, la falta d'educació... i que cal mirar de cara.

Col·lectiu de Redacció

BIBLIOGRAFIA:

DEMOCRÀCIA I POLICIA. Jaume Curbet. Col·lecció Policia i Societat, núm. 2. Direcció Gral. de Seguretat Ciutadana de la Generalitat.

L'ÈTICA DE LA POLICIA. Declaracions Internacionals. Col·lecció Policia i Societat, núm. 1. Direcció Gral. de Seguretat Ciutadana de la Generalitat.

QUÈ ÉS LA POLICIA AUTÒNOMICA? Direcció Gral. de Seguretat.

LES POLICIES LOCALS A CATALUNYA. Direcció Gral. de Seguretat.

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA

UNA LLEI DE FORA TEMPS

El "Boletín Oficial Extraordinario de la Provincia de Gerona" de data 22 de setembre del 1925, escrivia així:

3.499

Junta provincial del Censo electoral DE GERONA

Censo Corporativo Electoral

Relación de Corporaciones o Asociaciones existentes en los términos municipales con derecho electoral:

LLAGOSTERA

Grupo 1.º Número de Concejales que corresponden a cada grupo, 1. «Fomento Industrial y Mercantil Corcho-taponero», constituida en 26 Septiembre 1917, domiciliada en Llagostera; desarrollo y defensa industrial; 47 socios; representan más del 50 % del cupo contributivo; 46 socios son contribuyentes y residen en el término municipal; puede designar un Concejal por ser la única del grupo con derecho electoral.

Grupo 2.º Número de Concejales, 1. Queda cancelada la representación del grupo.

Grupo 3.º Número de Concejales, 1. «La Regeneradora», constituida en 1.º Enero 1891, domiciliada en Wilfredo; cooperativa de consumo; 319 socios; número de votos, 3. «Hermandad de Sta. Lucía Mártir», constituida en 24 Diciembre 1914, domiciliada en Almogàvers, 1; socorros mutuos; 350 socios; número de votos, 3. «San Pedro», constituida en Noviembre 1917, domiciliada en San Pedro, 49; socorros mutuos: 131 socios; número de votos, 1.

Les lletres del "Boletín" van ésser considerades com llesques d'un pa treballat amb farina d'aquell temps, quan el pa era del suc espès d'un blat anomenat forment escollit.

En llegir-les de nou, avui, tal vegada seran considerades com engrunes d'un pa d'ara.

Jo no dic res, solament que us adagis parlen així:

"Cada gall canta dintre el seu galliner de la manera que vol".

"El diner tot ho encaïça, i de la justícia fa tòrcer la balança".

"Ahir pastor, avui senyor".

Tot és una dita.

El paper del "Boletín Extraordinario" és un manlleu al bon amic Ramon Brugulat, col·laborador del Butlletí de Llagostera.

Gràcies amic Ramon.

Tià

ADAGIS COMPROVATS

Massa bo vol dir ase.

Qui al cel escup, a la cara s'escup.

Mal pas, passar-lo depressa.

De xiquet es cria l'arbre dret.

En temps de gana no hi ha pa sec.

Segons el vent, les veles.

Segons la bossa, la carrossa.

Terra que vas, usança que trobaràs.

Donzella que pinta mal, casar-la i dar-li cabal.

Un neci semblarà orat, si amb savis vol alternar.

A les teves coses, tu.

A pare guardador, fill dissipador.

Qui serà mic del pobret, en el cel tindrà gran dret.

Persones hi ha tan estranyes que s'enamoren de llegendes.

En temps de belluga, campí qui puga.

Arribar i moldre.

Baïxen les muntanyes i puguen les cabanyes.

Oli, vi i amic, és millor com més antic.

Molt treballar i poc cabal.

Quan plou molt no hi valen paraigües.

A l'amic i al cavall, no "cansa'l".

Qui paga bé crèdit té.

Al bon vell muda'l d'aire i deixarà la pell.

A còpia d'anys torne els usos estranys.

MOTS D'UN AHIR

L'Adroguer cols.

L'Arturo Pullós.

L'Ai, l'ai.

L'andarín.

L'ausell.

L'amargant.

L'arna.

En Bufa.

La Bruixa.

La Conxita cagarra.

A cal canari.

La Bruixa del paraigüa.

A Can Barraca.

A Can Buscà.

El biscu.

La valeta.

El borní alou.

En baliga-balaga.

La beba.

En bernadí.

El cònsul de Tossa.

El xalet.

A Cal bono.

En bocasas.

En barrap.

El boc.

A can botella.

El bohemí.

A Cal balent.

En Benet xarric.

El cagarro.

En culs.

Per en Tià

La indústria suro-tapera a Llagostera - Segles XVIII i XIX

Llagostera està situada en un dels pocs focus de producció suro de la Mediterrània, format per la franja costanera de les comarques gironines i el Maresme. El pes específic d'aquesta zona dins la Península fou important, malgrat la seva reduïda extensió; l'altra part productora, Extremadura i l'Oest d'Andalusia, d'una superfície molt més gran, entrà més tard en el circuit d'explotació del suro i mai assolí el nivell de la indústria catalana.

El desenvolupament de l'activitat suro-tapera a partir de la 2.ona meitat del segle XVIII, va ser el motor de la industrialització en aquestes comarques, de la mateixa manera que ho fou per a la resta de Catalunya la indústria tèxtil.

INICIS DE LA INDÚSTRIA

A Catalunya no es coneixia ni s'utilitzava el tap de suro abans de l'any 1750, data aproximada que es dona del naixement d'aquesta indústria. La utilització del tap de suro en l'elaboració del xampany francès i la creixent demanda que França no podia cobrir, van crear les condicions necessàries perquè es transformés un producte fins aleshores només emprat per a boies per a les xarxes, revestiments de sòls, ruscs... És una indústria que neix per un impuls extern i que s'orienta bàsicament a l'exportació, d'aquí la seva fragilitat.

La incertesa de la via d'introducció de l'elaboració del tap ha donat lloc a explicacions més o menys llegendàries. Una d'elles té com escenari la vila de Llagostera; es diu que cap a l'any 1750 es va instal·lar un francès a la casa dels Vingut, i es tancà en una habitació, després d'haver-se procurat unes rusques. La curiositat de la gent per averiguar què feia l'estranger, els va dur a espiar-lo, descobrint així la tècnica de l'elaboració del tap. Però l'explicació que sembla més verídica és la que situa Agullana com el primer lloc on es va començar a explotar la riquesa de les suredes amb l'aportació dels coneixements d'operaris francesos.

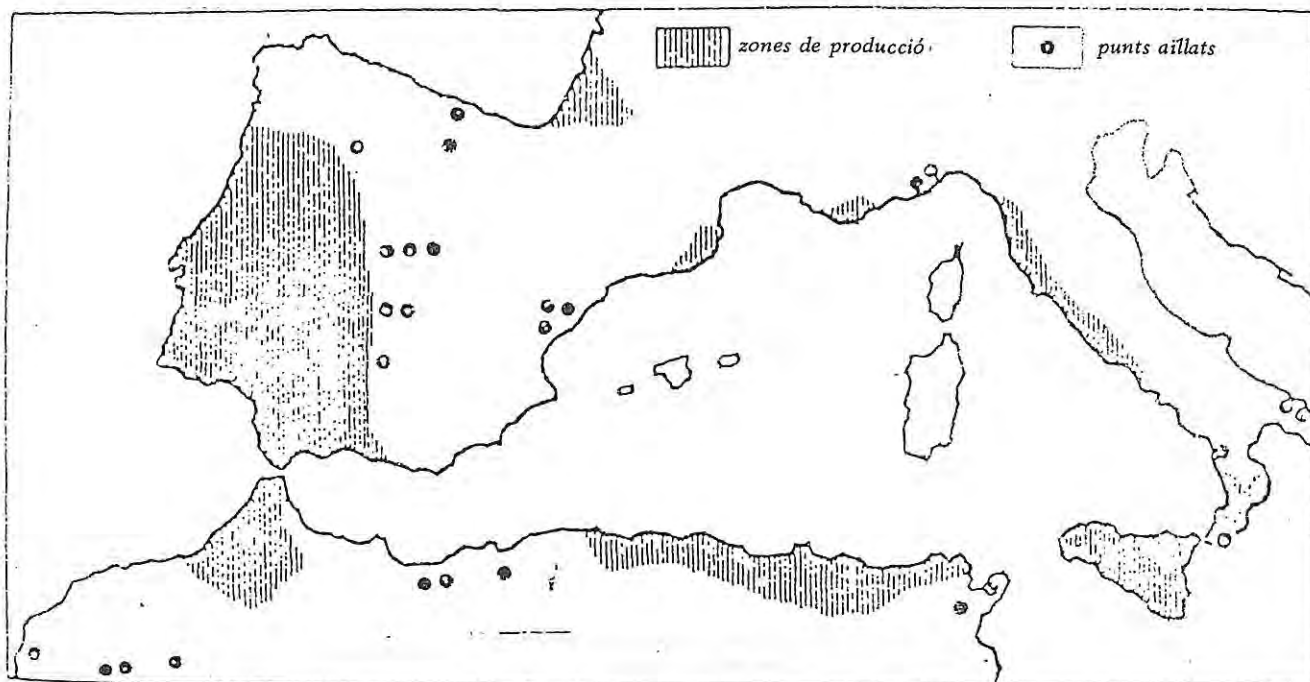
El primer centre d'intercanvi d'aquesta mercaderia va ser la fira de

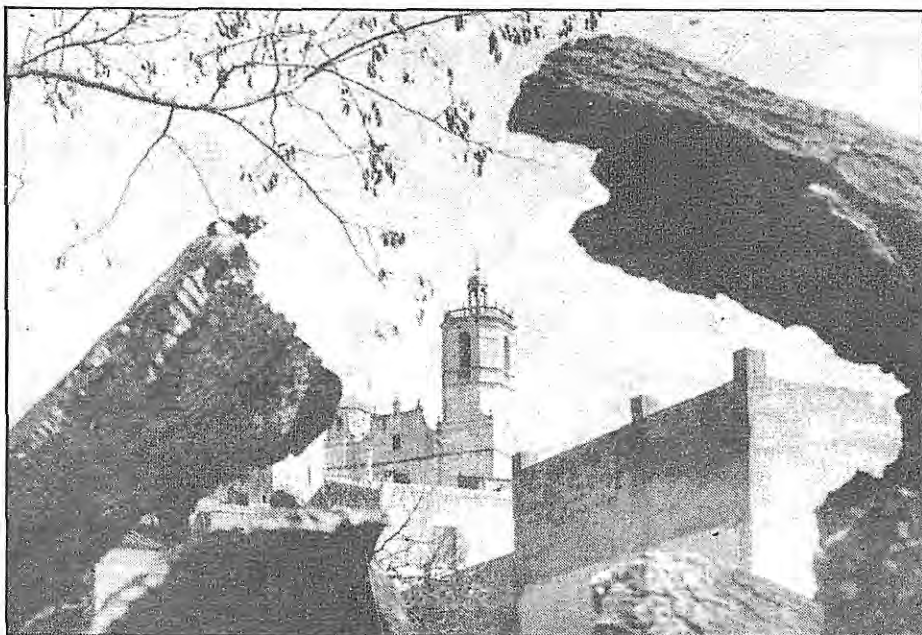
Beaucaire, vora Nîmes, com consta documentalment ja el 1752. Fins a finals del segle XVIII eren els mateixos fabricants els que traslladaven personalment llur producte, però a partir d'aquest moment ja apareix la figura del comerciant. Un dels últims fabricants que va anar a Beaucaire va ser el Sr. Esteve de Llagostera.

El procés d'elaboració del suro és molt senzill i es necessita un utilatge poc costós. Es comença pelant el suro a l'estiu (pelador), es crema i rasca la part externa (rascador), es bull (bullidor) per estovar-lo i poder treballar-lo millor, es llesca i es fan els carracs (carrador), i finalment es fan els taps (taper). Fins a finals del segle XIX, principis del XX, no es mecanitzà el llescat ni el fer el tap. En un principi l'eina consistia en un rasclat, una ganiveta per fer les llesques, i una altra per fer els taps.

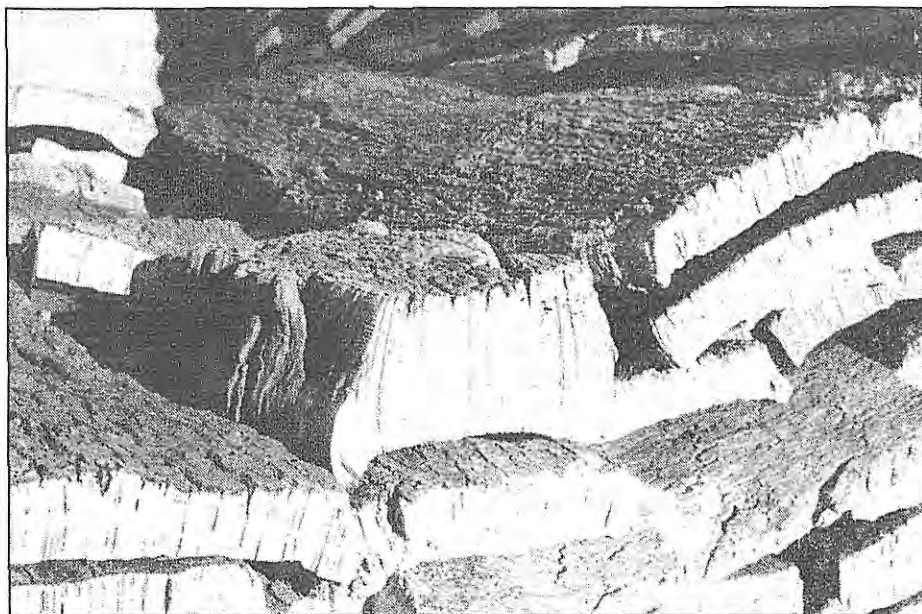
El 1850, a Sant Feliu de Guíxols, apareix la primera màquina de garlopa, copiada d'una màquina anglesa, fet que provocà una vaga de tapers, que veien amenaçats llurs llocs de treball.

Francesc Matlleria de Palafrugell perfeccionà la tradicional ganiveta. El 1879, uns enginyers francesos, afincats a Sant Feliu, varen inventar una nova

Llagostera i el suro.

Estiba de suro ja capejat (Previament s'ha deixar secar s'ha bullit i aplanat).

Màquina de garlopa. Tinar de carrador i manera de llescar a mà.

(Fotos Josep Blanch)

garlopa, més fàcil de transportar i que podia fer qualsevol tipus de tap. A Llagostera, entre el 1877 i el 1884, trobem dues màquines, mentre que a Sant Feliu, en el mateix període n'hi ha 56. No serà fins a començament del segle XX que s'imposarà la mecanització i desapareixerà el taper manual, procés obligat si es volia oferir un producte competitiu.

PERÍODES DE LA INDÚSTRIA TAPERA

La indústria suro-tapera es va trobar ja de bon començament, en una situació peculiar; establerta en una zona abundant en primera matèria de qualitat, però en un país on la demanda de la seva producció era nul·la. Això va fer que des d'un principi depengués exclusivament de la demanda exterior i de les fluctuacions de la mateixa, però sobretot de la política aranzelària seguida pels estats importadors i exportadors. Aquesta dependència provocà que el sector fos inestable i que es veiés afectat per crisis més o menys periòdicament.

Les exportacions iniciades el 1752, augmentaren progressivament fins el 1791, any en què França i Gran Bretanya obtenen del govern espanyol el permís de sortida del suro en planxa, revocant la prohibició d'exportar suro no elaborat, aconseguida el 1787 a petició de l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols i dels fabricants. Les principals potències importadores, França i Gran Bretanya, havien aconseguit satisfer la demanda de productes elaborats, i intentaven importar primera matèria espanyola per transformar-la en el propi país. La mesura de pressió aplicada per obtenir-ho fou la imposició d'uns aranzels prohibitius damunt la importació de taps; el govern espanyol es veié obligat a cedir i donà carta blanca a l'exportació de suro. Contràriament al que s'esperava, França i Gran Bretanya no varen treure els aranzels. Això va provocar la primera de les crisis que havien d'afectar la indústria suro-tapera. Els afectats, tement quedar-se sense primera matèria, es queixaren al govern. Una d'aquestes demandes va ser per iniciativa de fabricants i tapers de Llagostera i pobles veïns.

El 1806 es produeix una altra crisi per causes semblants, que s'agreujarà en coincidir amb la guerra de la Independència. Un cop acabada la guerra, la demanda augmentarà i es recupera el sector, però l'augment de l'exportació, unit al contraban del suro en planxa, provocarà una nova recaiguda el 1819.

La solució arribarà el 2 de desembre del 1819 amb una Reial Ordre que permetia l'exportació, però amb recàrrec per a l'estranger. Amb aquesta mesura

temps i COSES

Tavernes (V)

L'Hostal Nou, semblava que dia a dia augmentava la Clientela. Ningú sabia si era per tenir i vendre un vinet no massa dolent, o potser perquè la gent es divertia amb la pobra Siseta Pou. Aquesta, amargada pel fracàs sofert amb el nen, cada jorn, cada hora, sentia que una força irresistible, la portava més i més envers la garrafa.

Tot i amb això, encara s'aguantava dreta, almenys fins a la nit. En aquestes hores, ella, marxava a casa seva, i ja ningú la veia. Algunes nits, joves sense consciència la perseguïen entre rialles i crits de: "borratxa..! Siseta borratxa..!" Ella, si tenia el cervell clar encara pensava: "La meua filla, potser també ho ha sigut de dolenta". I perdonava a la jovenalla amb una miqueta d'amargor al cor.

La mestressa de l'Hostal, havia decidit tenir dos dispensers. Quan ho digué a Siseta aquesta oposà:

—*I què podràs donar-los per a menjar..?*

Rosa Boada, respongué:

—*Perolada.*

I perolada era allò que menjaven aquells homes. A un d'ells, li deien: En Correcames. Doncs que, en efecte, si bé era petit i cama-sec, el caminar d'aquell homenet, astorava a tothom. Ningú sabia a què es dedicava ni quina feina l'ocupava. Però, a la una del migdia, ja estava assegut a la taula esperant el primer plat. Alguns asseguraven que es guanyava la vida fent de drapaire. D'altres, que si esdedicava al perillós "straperlo", com així a la venda lliure de productes racionats. Inclús algun entès havia dit que si es dedicava a desfermar tancs i camions que per les carreteres encara en quedaven.

A l'altre dispenser, que era el revés d'en Correcames, li deien: El Pinxo. Era un home de quaranta o pocs més anys, el qual li passaren uns incidents molt denigrants i que procurarem explicar. Cal afegir que era una persona enterament desagradable. Poca cultura, uns aires de perdona-vides que compaginava amb arrels de "matonet" insignificant i fuetejador.

La Siseta, no podia ni sentir-lo. Perquè tot i tenir cara de rata d'aigua i ulls de granota, cames ranques i seques més que un filferro, una veu ronca, d'alcohòlic vell, tot i ésser tan insignificant i desagradable, escampava fums

de Tenòrio capgirat.

I tot, sabeu per quin motiu..? Doncs degut a què una pobra pagesa vídua, desllomada de tant de treballar i lletja com un plor de mare, a qui el Pinxo ajudava a hores perdudes segons semblava, li concedí favors sexuals.

No us penseu: Que en posar-se a la taula, treia una bona llesca de pa bru, regal sens dubte de la pobra consòcia. Amb quins aires triomfals clavava les dents a l'aliment principal de l'home sabent que cap més company podia fer-ho..! El pobre avi Pep era qui havia d'allunyar la vista, amb uns ulls lluent d'afamat miseríós.

Un migdia, quan la sopa de cols ja fumejava al plat, i les bledes amb aigua esperaven ésser servides, quan el Pinxo desembolicava el tros de pa morenàs, Correcames sorprengué tothom, posant sobre la taula un bonic, enyorat i formidable pa blanc enter.

A l'Avi Pep, de cop, semblà que la vista se li enterbolia.

L'home, cridà a Siseta:

—*Apa té, noia. Reperteix i que n'hi hagi per tothom.*

—*Pel Pinxo també..?*

—*Ell no. Que no has vist que ja en té..? Talla'n una bona llesca per a l'avi.*

—*Però, que no en quedí ningú sense.. —féu el bon home.*

Aquell que no sàpiga dels torments de la fam. Aquell que sempre ha tingut tot allò que podia faltar-li. No, aquesta persona no pot comprendre la grandesa de cor. La renúncia del seu particular benefici en bé de la Comunitat. Serien aquests, si abundessin, els homes encalçadors d'una Humanitat certament solidària.

La Siseta, trià la més bona llesca de pa per a l'avi Pep. I quan anava per mossegar-la, digué en Correcames:

—*Teniu, avi. Feu-hi passar aquest tros de cansalada amb el pa.*

L'Autor d'aquestes històries, que poques vegades a la vida s'ha emocionat en fets heroics de cabdills i capitosos, sí que ho ha fet i llargament en aquestes heroïcitats dels pobres, que no tenint res, renunciaven en bé dels altres.

Mentre tothom menjava del bon aliment, i es tragujava d'allò més, el Pinxo parlà.

Encarant-se amb Correcames, xerrà:

—*A mi també m'agrada més el pa blanc, que no aquest que menjo.*

La Siseta no pogué callar:

—*A tu, t'agrada menjar, i els altres que ho mirin. Has convidat mai a ningú..?*

—*Tu calla, borratxa..!* —amenaçà el Pinxo engallat.

Tots els qui es trobaven en el local en aquells moments féren intenció d'agredir al "matonet" de fira. El qui més, un bon Client de l'Hostal: Magí Dilmé, un home no gens jove però amb prou ballaruc per a batussar-se.

No passà res. El Pinxo acabà les bledes, i marxà a parrupar la pagesa. Els altres acabaren fent un brindis per la salut de tota la parròquia.

Feria un parell de mesos d'aquests fets, quan una nit el Pinxo de l'Hostal comparegué a sopar caminant amb dos bastons. La mestressa, Rosa Boada, preguntà a l'home que què li passava. Ell contestà amb un estrany remuc i marxà al llit sense sopar. I que ningú cregui que tan inesperat comportament preocupés a ningú, tan migrades eren les simpaties que oferia aquell homenet.

L'endemà, en veure la Rosa que el coix no es llevava, picà a la porta de la "cambra" —un catre mig esbocinat, un matalàs de palló de blat de moro, i per abrillat una vella mantà de soldat, record de la guerra—. En veure que aquell home no es despertava ni deia res, corrents anà a buscar el metge.

La conclusió de la Ciència local fou:

—*Aquest individu està esgotat. A més, té reuma. Hauria d'entrar a l'Hospital.*

D'aquesta manera, es lliuraren d'aquell home. Al cap d'un temps ja podia amb dos bastons passar pels carrers de la vila. Si algú li preguntava què tenia, amb tota la cara i amb el cinisme que sempre l'havia caracteritzat, responia:

—*I què voleu que tingui..? Aquella maleïda pagesa, que mai ni mai en tenia prou. Em va ben eixugar, va deixar-me sense carns ni ossos. Sapigüeu que aquella bardaixa, a totes hores em volia amb ella. Quina mala passada va fer-me!*

En saber-ho, la pobra pagesa no sortia de casa per por de tothom. Però, el vell federal, del qual se n'ha donat notícia en aquesta sèria, sentencià:

—*A vegades, segons quines, diguem-ne persones, fan que un senti fàstic de la raça humana.*

P. Parés C.

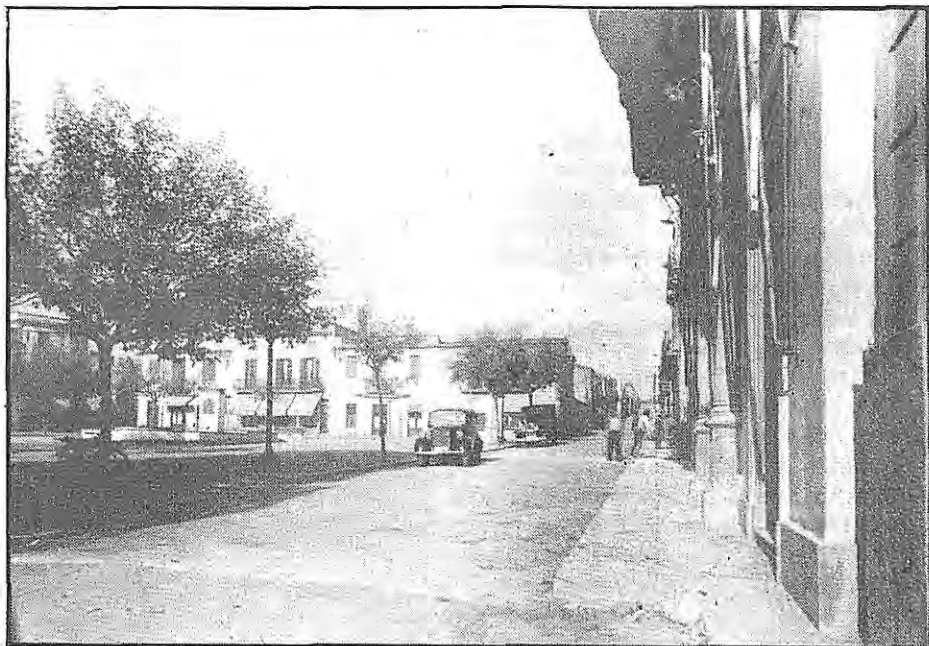
CASINO

Què no s'ha dit fins ara del Casino?

Doncs, moltes coses i fins i tot algunes d'interessants, les quals almenys han contribuït a conscienciar, de nou a molts individus, l'amor altra volta al Casino, perquè han comprès que passa un mal tràngol. Però s'ha aconseguit un fre total d'esborrar-se socis. Notant-se una lleugera millora en fer-se'n de nous. Benvinguts siguin! Això és molt bo, perquè es tornen a mentalitzar esperits lloables per la solidaritat i la solidesa de continuïtat i perseverància per salvar tot el que Casino representa: diversió, cultura, convivència, etc. Aquesta societat recreativa, sempre ens ha fet quedar bé. Per això és venerable i digna de ser elogiada i defensada amb fermesa. I no ens cansem d'insistir que, entre tots, cal mantenir-la en bons nivells de progrés, ja que des de la seva fundació, aproximadament centenària, ha estat sempre a l'altura de les circumstàncies pels millors esbarjos dels llagosterencs.

Cal observar que, quan és visitada pels forasters per primera vegada, tots en queden atrets i admirats, en veure la seva bonica obra arquitectònica de dimensions fenomenals. Amb desig i amb to just impecable solen exclamar: "si al nostre poble tinguéssim un Casino com aquest, que n'estaríem de contents, car hi podríem celebrar grans espectacles i festes ben lluïdes". Hom pot veure que aquestes afirmacions tan contundents, que diuen la gent forana, diuen molt a favor dels llagosterencs.

D'altra banda, en aquest món, no més es cull el que s'ha sembrat sàviament. Moltes gernacions passades, fins i tot en temps vells, es van preocupar seriosament i amb tenacitat de construir-lo el més bell possible, dintre de les possibilitats econòmiques que hi havien; amb tot, doncs, és una alegria que ara puguem donar les gràcies a aquells entusiastes avantpassats, car hi van recollir, durant molts anys, bons resultats. I és perquè hi van posar tant d'interès a construir-lo tan majestuós. Per això ara tenim el deure ineludible de conservar-lo i a ser possible millorar-lo encara més, ja que hem vist que no és gens estrany que, als qui el veuen per primera vegada, els causi una impressió insospitada d'alta consideració. I donat que està ubicat al rovell de l'ou de la població, li permet tenir encara més categoria. No hem d'oblidar mai

que el Casino és encara un factor social molt essencial al contorn dels espectacles de diversions importants que es celebren a la vila. Per tant, no ens hem de cansar mai de fer esforços per poder aconseguir més socis i sòcies. Així podrem vèncer amb més facilitat, el que l'atzar en la seva llarga vida li ha dut ara, de tongada preocupant. Si més no, l'ideal per a nosaltres era i és, el que havia passat successivament, de gernació en gernació per davant dels nostres ulls. Absolutament tot, havia estat d'interès remarcable durant molts anys, com era per exemple: la gran gent que s'hi movia, les festes que s'hi celebraven, etc. Tots aquests factors, són admirables, i no han sobrepassat mai la mesura per manca d'educació, respecte o tolerància mútua. Fets que són aptes per ser lligats a les exigències més sentimentals de qualsevol ésser humà.

És clar que els joves actuals —tret d'una minoria— senten la fascinació per altres diversions més sofisticades i modernes. Però semblen pecar d'extravagants i esnobs. I no hi ha mal que duri cent anys.

Ara parlarem d'un fet recent molt curiós que passà molt relacionat amb el que anem plantejant. Diuen que les dones tenen un instint d'intuïció molt més profund que no els homes, per poder prejutjar i preveure més precis la veritat tangible de l'ànima humana. Un dia hi havia unes dones que comentaven amb melangia sobre aquesta terrible tendència a què està abocada la

joventut actual. La més espavilada va manifestar: "Em preocupa molt aquestes afeccions que ara estan tan de moda entre els joves. I és que no estic gens segura si els fills que tinc, en podran eixir amb prou salut i capacitat per poder resoldre el seu camí de la vida". Aquella dona humil i de cor noble va suggerir: "Per contrarrestar aquests costums, seria convenient i interessant que el Casino canviés radicalment els sistemes actuals i poguessin projectar-s'hi unes altres diversions de proporcions més atractives d'acord a la modernitat del present, car el Casino actual està cobert d'un gruix antic i passat de moda. Per això cal fer-hi una acurada projecció renovadora, la qual es podria iniciar transformant els salons que hi ha, amb un caire molt més acollidor. Per tant, la televisió es podria posar en un local especial i més silenciós amb els seus corresponents seients i una taula, perquè nois i noies poguessin seguir els programes culturals que la tele emet. D'aquesta manera podrien anotar els apunts més essencials, que els serien indispensables. De passada la tele no molestaria gens aquelles persones que prenen cafè o juguen els seus jocs preferits. És evident que l'estufa que hi ha de ferrocolat, per estar calents a l'hivern, sempre hauria d'estar calenta. Al mateix temps cal fer-hi anar un bon fuster per arreglar les portes, les finestres i el paravent del saló cafè. Tot això s'hauria de deixar en estat perfecte, perquè quan bufa la tramuntana no

pogués molestar ningú, ja que a tots els cafès i bars s'hi ha d'estar calent. I quant a la biblioteca, procurar aviat de posar-la en marxa. També seria molt important posar-hi un vídeo que és un enginy molt ben dotat per poder entretenir amb goig a tothom. I com que les dones tenim el deure de tenir cura de la netedat de les nostres llars, això ens permet observar que al Casino hi funciona malament. Nosaltres en tenim esment i capacitat suficient per fer-lo brillar com ell es mereix".

Aquella dona d'esperit obert i creador, successivament anava perfilant altres afers importants que cal corregir i són necessaris modificar promptament. És obvi, que vam quedar parats en sentir expressar amb tanta lucidesa i encert tot allò que anava contant. I és perquè sentíem parlar el cor d'una mare que estava plena d'emoció extrema, per la temença que sent del que

pugui ocórrer de desagradable als seus fills, en aquest món on abunda tanta droga. Però vam pensar, si es pot mantenir en aquesta ratlla tan noble i positiva, no hi ha cap dubte que, farà un gran servei bo al poble i al Casino.

A veure, doncs, si altres dones tindran el valor de saber-la imitar i organitzar un grup important per fer-se sòcies del Casino, i un cop en siguin ajudin a fer canviar la faç antiga per una de més moderna, ja que el reglament ho permet acceptablement. Tant de bo, doncs, puguin tenir la sort aviat de notar un gran canvi radical, motivat juntament entre homes i dones. Al cap i la fi, és l'objectiu primordial que cal que esdevingui pel bé de la vila i del Casino Llagosterenc!

Josep Vila i Soteres

Parlem del Casino

És de creure que moltes vegades, certes accions que poden fer-se tinguin semblant d'intenció per fer mal i perjudicar el Casino, no tenen de fet aquesta voluntat, com tampoc aquest objectiu. El que passa és que sempre existeixen suposats agraviats o alguns que es miren les coses d'una manera equivocada, o també —per què no dir-ho!—, amb molta pobresa de voluntat i d'esperit col·lectiu, equivalent a sentit de cooperació, i aquests elements s'aprofiten de la més petita incidència per decantar-ho tot en sentit d'hostilitat.

Tot plegat però, no és cosa de gravetat, ja que el llagosterenc més rebel, sap molt bé que el Casino és un cos amb molta fortalesa i per tant resistent a totes aquestes petiteses i malhumors d'uns moments. Està a la ment de tothom que el Casino viu molt per damunt d'aquestes males voluntats, les quals quasi sempre són generades per immotivades envejes o motius interessats.

Dels francesos, malgrat estiguin posseïts de la ben seva condició "xovinista" (allò que el seu és el millor), hem d'admetre també, ja que no deixa de ser una veritat reconeguda, allò que ells diuen amb orgull: —que la França ha trobat en tots els moments necessaris de la seva densa història, els homes idonis per fer front a unes determinades adversitats, salvant sempre el seu país de situacions històriques difícils—. Això mateix podríem dir nosaltres, encara que salvant les distàncies, respecte al Casino.

En els anys 1928-32, uns homes d'esperit progressiu i emprenedors i en possessió també d'una gran dosi d'il·lusió, empengueren la gran reforma del vast edifici social, avui orgull de tots els llagosterencs, casinistes i no casinistes, acompanyat això d'una total liquidació dels encara persistents deutes fundacionals i portant també a cap i en profunditat, la necessària reforma del Reglament de la societat.

També és encara fresc l'acabament d'un període o etapa presidencial de vuit anys de duració, durant la qual foren realitzades importants reformes, milloraments i treballs de conservació en el conjunt dels seus locals, cosa ben oportunament arribada ja que s'havia viscut durant un llarg temps, sense aquella sempre necessària dinàmica que mai ha de mancar. I és un deure que jo tinc, donar les gràcies públicament al meu bon amic Sr. Pompeu Pas-

cual, tota vegada que també vaig impulsar per ajudar en la seva decisió d'acceptar aquesta presidència, volent creure que són tots els qui estimen el Casino que deuen sentir i pensar igualment en aquest gest de reconeixença i de gràcies, extensiu als seus directes col·laboradors.

Crec també tenir l'obligació, després de recordar tot això, d'evitar caure en la desconsideració de silenciar el suport monetari circumstancial que força socis han efectuat en el curs del temps al Casino, per salvar-lo així de deures i necessitats indefugibles, fent prova amb aquest gest de llur ferm afecte a la societat. També a tots aquests se'ls deu adreçar uns mots d'agraïment i reconeixença. Si bé per tot el que acabo de descriure, podem sentir-nos confiats en què el Casino, en els seus 96 anys d'existència seguirà la bona marxa de sempre, vencent de la manera que estem acostumats, totes les contrarietats que puguin presentar-se, és un deure de tots els socis donar suport en tot moment als nostres dirigents. Fent-ho així, rebutjant l'apatia i la indiferència que no són creadores de res, obrarem com a bons i veritables socis.

Com ja ha estat publicat, el número de socis que la societat avui reuneix és de 568. No són molts però tampoc són pocs, encara que s'ha d'aspirar a més. Malgrat que la situació social i econòmica del país sigui catastròfica, és possible de millorar aquesta xifra, cosa que s'aconseguirà amb l'interès i esforç de tots, Junta Directiva i socis en general. Confiança doncs, i atenció a les dones, les quals han d'integrar-se a la societat per honorar-se elles mateixes i obrant en conseqüència a la seva insistent reclamació d'igualtat de sexes, ja que pel que al Casino es refereix, el reglament actual així ho preveu.

Pel que hem dit i repetit, l'any no llunyà del 1988 el Casino podrà celebrar el seu centenari, essent el meu parer que podrà i deurà, ja que un fet com aquest és sempre un gran aconecement mereixedor de tots els honors.

Encara que parlar ara d'això pugui semblar o sigui de fet, de molta anticipació, serveix almenys oer senyalar aquest deure que en el seu dia es presentarà. Toca doncs, i sobretot als socis joves, pensar-hi des d'ara, manera que sigui una bona festa, com així es mereix el fet en si i el nostre Casino Llagosterenc.

Francesc Falivene

El Casino i la Dona

*Recordances i prec per tu Casino,
avui diada del teu 96 aniversari.
Nosaltres les dones i les campanes ho
trillem.*

Sóc una dona no vanitosa, però orgullosa d'ésser fèmina. Tinc cervell, i les ales amples i fortes per anar on puguí anar l'home.

Sóc agraïda i comprensiva.

Dono les gràcies a la Comissió i senyors votants, positius, que en l'última reforma dels estatuts digueren clarament que la dona pot ésser sòcia de la col·lectivitat. Fins ara, al meu entendre, si els vells estatuts no donaven un clar sí, tampoc prohibien ésser-ho.

Els temps i les circumstàncies regulen l'opinió, que després nosaltres l'amotllem a la nostra manera i conveniències particulars.

És ben sabut que abans la dona era també personalitat dintre el Casino: era dama distingida, apreciada, admirada i respectada; era, al meu veure, una sòcia invisible, comparada amb aquella fe i esperança que, si bé la tenim i portem dintre nostre, no l'exterioritzem.

El Casino ha estat sempre lloc de lluïment, i distinció, acollint tothom. Les seves pedres guarden entranyables records de la vida d'un poble.

Recordo que quan joveneta, fora costum en la vila, festa i festeta, durant anys, amb companyia d'un amic i company (promès) sovintejar la salacafè de la Societat. Els badocs, uns ens miraven amb mirada poc acollidora, i gens amable, altres donaven una lluenta guipada d'estranyesa (que mai vaig entendre el que volia dir). Jo, amb respecte demostrava un goig i satisfacció de trobar-me allí, engegant una amagada rialleta i un somriure als llavis.

Això passava l'any 1921.

Haig de dir-vos que quan érem canalles, sense pagar ni un cèntim, entràvem al ball, on, segurament estorbàvem, per aprendre d'ésser bones sarauistes... També recordo el primer petó, rebut d'un jove, quan ballàvem un entumit ball anomenat "americana"...

Tinc present aquells majestuosos balls de Societat on l'obligada etiqueta era demostració i distinció personal... I aquells bulliciosos i alegres balls de Carnaval, qui és que no els enyora!.. I les ballades de sardanes front el local social, en les vesprades d'estiu, qui no les vol tenir de nou!

...Fer memòria al ball de gala de l'últim dia de la Festa Major, és com córrer al darrera d'un somni impossible d'atrapar... i això i allò i l'altre i el de més avall i d'altres postures, omplíem un gros cossi a punt de vessar.

Després d'aquestes poques recordances farem un xic de meditació i promesa: Procurem fugir de tots els interessos i renyines personals i col·lectives; abriguem-nos amb el mantell de la reflexió i concòrdia i, pensem que tots som fills d'una vial que mira avant, és culta, treballadora i aïmant dels sanitosos i bons esbargiments.

Per acabar un prec a tu dona llagostarina: "El Casino que tant sempre t'ha apreciat i distingit i amb orgull et vol i venera, està afectat de la malúria de "mal de caps"; pensa que necessita del teu auxili, ajuda'l".

Dona: el Casino és a casa teva i t'espera.

Rosa

Octubre del 1984

"EL

"Ser o no ser... socialista, vet aquí la qüestió".

Les malalties de la ment, com tant altres coses, són un reflexe fidel i precís de les carències, quimeres i frustracions de la societat que ens envolta. Un dels meus pacients n'és una evidència indiscutible.

Podríem definir-lo com l'estereotip de socialista de base submergit en una tempestuosa crisi de consciència generada per la situació política actual. Un home de quaranta anys, que exhibeix les arrugues i panxa pròpies dels de la seva generació. Del seu rostre, protegit per una barba de solera, estil anys seixanta, ha fugit l'expressió afable de l'optimista històric que fa poc havia estrenat, per deixar pas a la imatge nítida del desconcert.

En l'intent d'adaptar-se a una pràctica ideològica que es contradiu amb les seves més arrelades conviccions, ha forçat la ment fins esdevenir un vaixell a la deriva. Una nau de paper desorientada i aclaparada per uns vents oceànics que ell anomena "el cicló del pragmatisme".

Forjar-se unes mínimes creences que cimentin la pròpia estabilitat és una labor àrdua i costosa que requereix anys de maduració. Si quan has aconseguit sedimentar-les, et veus obligat a capgirar-lo tot per seguir les cabrioles ideològiques dels líders als quals s'ha depositat la confiança, és molt difícil eludir la commoció.

Aquest és el problema del meu client. Un problema evident per a tot hom menys per a ell.

Des de les primeres sessions de diàleg vaig observar que parlava amb reconfortant i espontània satisfacció del seu passat de lluitador a la clandestinitat, però quan la conversa derivava cap els temps actuals s'ensopia en un posat trascendent i descapdellava una exposició de raons precàriament fabricades, dirigides més a adormir els seus propis remordiments que a argumentar cap actitud.

"De fet les dretes han estat més de quaranta anys en el poder, no es pot pretendre que ho canviem tot en quatre dies... clar que es podien haver fet més coses, però la situació econòmica és difícil... a més, si no manéssim nosaltres ho faria Fraga i després pla..."

DIVAN"

Per aquest camí de justificacions i subterfugis, no anàvem bé, és sabut que la psicoanàlisi resulta quan es deixa al subconscient cavalcar lliurement i s'enraona d'allò que apareix a la ment de forma impulsiva i sense embuts. Cal comprendre que la vida l'havia tractat cruelment. Idealista i tocat d'un cert esperit romàntic, la praxis tecòcrata li ha esquinçat la bandera quan tot just l'acabava d'hissar. Precoçment revolucionari, va descobrir la Guàrdia Civil molt abans que en Barrionuevo i a fe que el criteri que se'n formà no fou tan favorable.

D'haver nascut a Xile, possiblement hauria acabat les seves hores heroicament, fent costat a l'Allende allà al Palau de la Moneda. En el nostre país l'única heroicitat que es pot permetre és sortir en defensa d'en Calviño. Que

de fet ja està bé.

Somniava amb una societat igualitària i ara li cal calcular quants parats més serien necessaris per eixugar el dèficit públic i sanejar les arques de l'Estat. Es sentia i declarava nacionalista i ara li cal empassar-se i justificar accions dignes d'en Felip cinquè.

El fascinava parlar de la coexistència pacífica i avui s'entrega a la reflexió sobre la suposada necessitat de permanèixer a l'Otan.

Anys enrera encoratjava els seus companys de treball perquè recolzessin la sempre pendent vaga general revolucionària, ara es veu obligat a burxar-los perquè siguin honestos en la declaració de renda. Ingrata labor per a un constatatari visceral.

Aparentment segur dels seus actes, exteriorment racional i reflexiu, si gra-

tes la fina closca protectora que l'envolta apareix una persona perduda en una selva de confusions, un home que té un pànic terrible a què finalment es vegi confirmat aquell recel que fa temps el rosega. La sospita que li estan fent fer el préssec.

Els traumes infantils deixen estigmes contundents en la formació de l'individu que a la llarga resulten decisius.

Els remordiments de consciència, la vergonya de sentir-se irremeiablement pecador, la por a la condemna eterna, a esdevenir combustible per aquell foc que, segons deien els frares, al llarg dels segles no es consumeix mai; les estirades d'orella rehabilitadores, els regles esberlats a l'esquena, les fileres cara al sol, les nits de tormenta, els esmorzars engolits a desgana, la didàctica del terror, les històries exemplars, els màrtirs de la pàtria, el temor al rescament de la mèdula, l'espontània labor quotidiana de sobreviure sa i estalvi a una ideologia que ens podia deixar definitivament i irresmissiblement tarats. Tot això que configurà la seva infantesa, havien estat traumes superficials per a ell si els comparem amb el que patí el dia en què el seu fill l'acusà de ser de dretes, centralista i del Real Madrid. Aquest va ser el detonant. Era ja massa temps de vida encorsetada, massa temps d'enganyar-se i diluir la seva ideologia en el got de la conformació. Li calia reafirmar-se.

Fou segurament això el que l'impulsà a irrompre armat d'un revòlver de plàstic en el supermercat del poble. Saltant d'expositor a expositor, amagant-se darrera les estives de conserves, corria frenèticament amunt i avall mentre a crits assegurava ser la reencarnació del Comandant Che-Guevara.

Malgrat aquesta eventualitat aïllada, el seu posat habitual aparentava ser el d'una persona equilibrada. En realitat la seva existència estava submergida en el dubte hamlerià del "ser o no ser", i quan me l'imagino el veig deambulant capficat amb la calavera a la mà, recitant allò de:

OTAN SÍ, OTAN NO, VET AQUÍ
LA QÜESTIÓ,
PENSA AMB MÉS NOBLESA EL
QUE SUPORTA,
DARDS I PUTADES DE LES
PRESSIONS AMERICANES,
O AQUELL QUE S'ARMA
CONTRA UN MAR D'AMENACES
I PETI QUI PETI, NO BAIXA
DE L'ASE.

Les aventures d'en Ventura

"La Perla del Caribe"

Amb una ràpida visió de Cuba, vull acabar aquesta sèrie d'aventures, que ara —als dos anys de la sortida— comencen a deixar d'ésser-ho. Parlar sobre un dels països que, des de la Revolució del 1959, més sovint ha ocupat les primeres planes de les notícies del món, se'm presenta difícil i complexe, no sóc pro-cubà, però encara menys anti-cubà. Vuit dies a La Habana és molt poc temps per opinar sobre un país de 114.524 qmts.², amb una població de nou milions d'habitants, dels quals, cap a dos milions viuen a la capital. Reconeixent que profunditzo molt poc, intentaré apropar-me a la realitat cubana, partint dels testimonis i converses que vaig tenir amb gent del país. Els cubans són oberts, amables, revolucionaris (no tots), amb ganes de conèixer i donar-se a conèixer,... són sensuals, emotius, "bellos"...

A CUBA PER TRENTA MIL PESSETES

De Mèxic D.F. a Cuba hi ha dues hores d'avió. L'allotjament a "La Habana Libre", antic Hilton (el millor hotel que he ocupat a la meua vida), els tres àpats diaris, alguna excursió, visita a cabarets, etc., tot plegat per trenta mil pesos (en aquells dies, Nadal del 82, estaven un per una). Acompanyat de turistes mexicans de classe mitjana-alta, alguns espanyols infiltrats i una encisadora "cara d'àngel" anglesa, vaig gaudir d'un precís, acurat i per a mi nou, turisme d'agència.

L'inconveniència d'aquesta mena de turisme, és que et trobes massa lligat,

encara que podíem campar com volíem per La Habana, sortir-ne eren fiqués d'un altre paner. Un dia vam intentar-ho, però en coincidir amb les diades nadalenques —tot i que el Nadal no es celebra oficialment— els trens i les "guaguas" eren plens. Així ens ha guérem d'aconterar donant un tomb per les rodalies. Ah! per un dia vam gaudir del sol, sorra, aigua, palmeres i cocktails del Varadero, platges mundialment famoses.

LA IMPRESSIÓ DEL TURISTA

A vegades he sentit comparar Cuba amb la URSS, pel sol fet de ser països comunistes. No he estat a Rússia, però

ben segur que no tenen res a veure. La calidesa del Tròpic i els aires del Mar de les Antilles, fan impossible qualsevol similitud. Hi ha unes característiques en el comportament d'un sector de la població, que potser sí tenen relació, és el cas de la gent que pul.lula pels voltants dels hotels a la recerca de dòlars per al mercat negre, o dels nens que s'acosten demanant xiclets, o dels joves que et canvien qualsevol cosa pels teus texans o els "tenis", com anomenen allà a les sabates esportives.

Aquí, hem d'afegir-hi la contradicció que en els hotels hi ha botigues amb tot l'assortiment de coca-cola, xiclets, whisky, i tots aquells productes que no es troben a una botiga normal, i que s'han d'adquirir amb dòlars. El cubà no té dret a entrar-hi si no és acompanyat per un turista (!). En tot cas, el realment difícil és que tingui els dòlars.

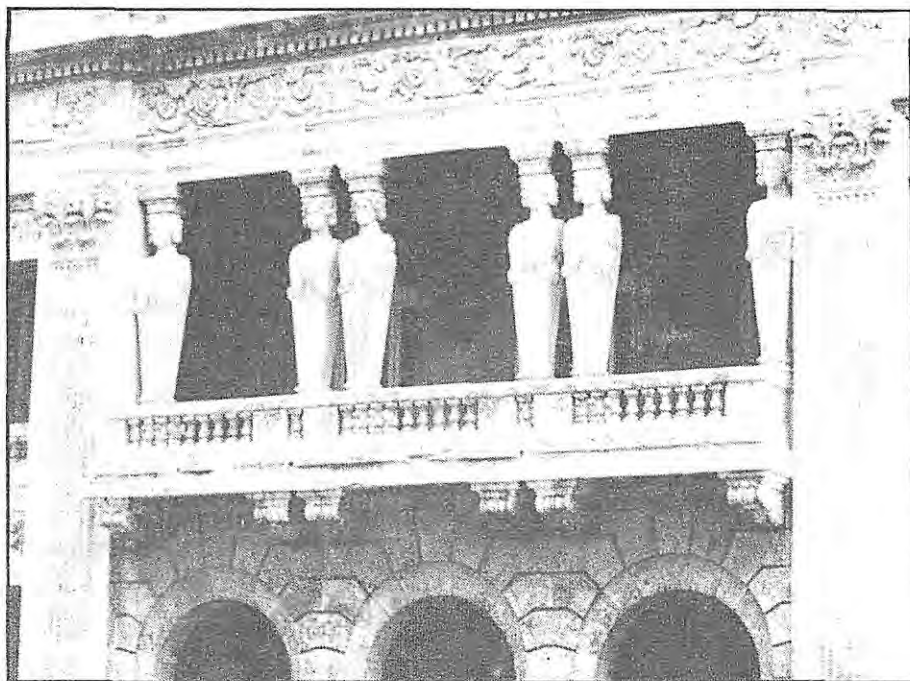
Aquests fets són suficients per desencadenar una sèrie de crítiques d'aquells que es volen quedar amb una primera impressió, com era el cas d'una part dels classe-mitjana mexicans, que es mostraven escandalitzats. En canvi, semblaven ignorar la gran misèria en què viuen milions de conciutadans seus.

A Cuba hi ha el millor Hospital de tot Amèrica Llatina, la sanitat és gratuïta i arriba a tothom, igualment que l'escola; la majoria dels joves tenen llicenciatures; l'atur és inexistent, encara que qui no vol treballar no ho fa, però obviament té moltes dificultats per subsistir, ja que la mendicitat és prohibida. En resum, el cubà té cobertes les necessitats essencials per portar una vida digna.

L'altra cara de la moneda, és l'opinió del jovent, molt inconformista: que es guanya poc, que hi ha manca de certs aliments i vestimenta (aquest punt en concret va pels texans, "tenis", etc., ja que els cubans van molt ben vestits), que no es pot sortir lliurement, discrepàncies amb el sistema, etc. Però, no vaig trobar ningú que em digués un mot criticant en Castro.

**"SI AVANZO, SÍGUEME;
SI ME DETENGO, EMPÚJAME;
SI RETROCEDO, MÁTAME"**

Aquest eslogan i d'altres per l'estil, és fàcil trobar-los ocupant els llocs que aquí omplen les marques de cotxe, tabac o un broncejador. Els cubans són

*Les mostres de l'arquitectura colonialista
són encara presents a La Habana*

conscients de la seva situació i del bloqueig a què es veuen sotmesos per part dels EE.UU., però també saben que en 25 anys no es pot canviar radicalment un país subdesenvolupat. Ara bé, a la pregunta: Democràcia o Dictadura?, m'inclino pel segon.

Però si ho comparem amb qualsevol de les "democràcies" d'Amèrica Llatina, allà on hi ha un nivell de vida més equilibrat, un repartiment de la riquesa més just, on tothom viu amb uns mínims de dignitat és a Cuba.

Un fet a tenir en compte és la total compenetració entre el blanc i el negre, no vaig veure ni una ombra de racisme. També està clar que en Fidel és adorat pels negres, indubtablement, amb la revolució ells han estat els més beneficiats.

A nivell d'anècdotes, és una incògnita el domicili habitual de Fidel, és a dir, ben poca gent sap com i on passa les hores d'intimitat el líder més carismàtic de tots els països no alineats.

Bona part dels productes de menjar i vestir estan racionats, però fa poc temps que s'han instal·lat una mena de supermercats on poden comprar tot allò que a les botigues normals no s'hi troba. Vaig mantenir una conversa amb un matrimoni que sortien de comprar-hi. Si bé era habitual veure cues a determinades botigues, allà era una bogeria. La dona em va dir que havia esperat des de les sis del matí —eren les sis de la tarda: 12 hores!—, però que estava feliç perquè havia aconseguit comprar una sèrie de coses que els

permetrien celebrar un gran Nadal. Les meves conclusions, que no es poden generalitzar a tot el poble cubà (per ex. vaig estar a la casa d'un jove veterinari amb tres fills, per tant la dona no podia treballar, que es lamentava de no poder-me convidar a res, perquè res no tenia...), és que en aquell cas: un matrimoni amb un fill, treballant tots dos, tenen les necessitats immediates cobertes, els sobren els diners, pel que la seva principal il·lusió és menjar bé (les vacances a un altre país, el xalet a la costa, etc., són inaccessibles).

"LA BODEGUITA", "TROPICANA" I EL RUS

"La Bodeguita de en Medio" és un bar/taverna que va popularitzar l'Ernest Hemingway, essent famosa, igualment que "La Floridita" (considerat un dels millors bars del món), pels seus "daikiris" i "mojitos". També és restaurant, però s'ha d'encarregar amb força anticipació. Degut a què la meua amiga es va enrotllar amb uns cubans ja madurs, vam aconseguir sopar: arròs blanc, fesols, carn de porc, "asado" (vedella?), amanida i cervesa. Ells anaven un xic torrats, però hi havia un negre mig poeta i del tot sensual, que havia estat dos anys a Sierra Maestra "con mi amigo Fidel", que em va impressionar amb una elegia a les dones

de la terra *"las mujeres cubanas son hermosas, son bellas..."* A mi em deia *"este gallego-catalán que mató a mi abuelo..."* (per a ells tots els espanyols som gal·lecs...)

Altres visites obligades a La Habana són els cabarets. A més del famosíssim "Tropicana", hi ha el "Parisien", "Capri", etc. En ells s'hi troben aquestes "mulatas" incommensurables, la música caribenya, la salsa, el gran sentit del ritme dels cubans —arriba un moment que fins i tot, les taules ballen—, uns "cuba-ímbres" amb un rom excel·lent i una "coca" pèssima...

A les sales de festa (els cabarets són més enfocats per al turisme) per poder entrar s'ha d'anar aparellat. La qüestió homosexual és un dels temes tabú. A la meua amiga anglesa li ploïen els pretendents i les ofertes matrimonials (manera de poder sortir del país) la cara d'àngel, el cabell ros, la pell blanquíssima, l'aire d'ingenuïtat,... eren allà atractius exòtics.

Els bars no abunden i els que tenen licor, gairebé només hi ha rom. En altres només tenien iogurts —boníssims—, llet i cafè.

El Cap d'Any a La Habana és un dels més tranquils que he viscut. Vam sortir a passejar, ja que a l'Hotel la festa era per als turistes... Als carrers no hi havia gairebé ningú, tothom ho celebrava a casa seva, ballant, bevent cervesa, tranquils, no vaig veure cap borratxo... L'únic que trencava la monotonia era que en tocar les dotze es dediquen a tirar aigua al carrer quan passa algun cotxe o algun vianant.

En tonar a l'Hotel, l'ambient era molt diferent, ple de turistes torrats a punt d'anar a dormir, perquè la festa ja s'havia acabat. A mi, em va arrebregar un rus pel seu compte i em cantà una cançó. Ben segur que al Caribe, els rusos són menys dolents de com ens els piren. Bona manera de començar l'any, no us sembla...

Joan Ventura Brugulat

**A PRINCIPIS DE NOVEMBRE,
ORGANITZAT PER L'AJUNTAMENT,
A LA BIBLIOTECA MUNICIPAL,
PROJECCIÓ DE DIAPOSITIVES (comentades)
SOBRE "MÈXIC O EL PAÍS DEL CONTRAST"**

opinió...opinió...opinió...opinió...

HOMENATGE AL SR. FÀBREGA

Aquesta Escola vol fer constar respectuosament el seu desgrat davant la Comissió organitzadora de l'homenatge al mestre Sr. Fàbrega.

Ens dol que en un acte d'aquest tipus s'oblidessin (suposem sense mala fe) de fer-nos saber que aquest homenatge es realitzava. A l'Escola, amb una trucada per telèfon o amb un programa n'haguéssim tingut prou, tal com es fa en aquests casos si l'homenatjat s'ho mereix. El mestre Fàbrega va poder tenir amb ell els seus antics alumnes, però, trist és dir-ho, no hi hagué al seu costat cap company d'ensenyament.

Malgrat això, també volem fer arribar a la Comissió la nostra més sincera felicitació: l'homenatge al mestre Fàbrega és un reconeixement a la tasca docent per ell portada a terme en una època determinada a la vila de Llagostera. Aquestes nobles mostres no són pas massa freqüents, i per això els felicitem.

Els mestres d'avui volem deixar constància de la nostra adhesió a l'acte celebrat el passat dissabte, dia 22 de setembre, vers un company que es dedicà amb entusiasme a l'ensenyament.

Col·legi Públic "Lacustària"

Llagostera, octubre del 1984

DIMISSIÓ

Aquesta carta va ésser presentada al Consell Municipal de Cultura, en la reunió del 26 de setembre del 1984, en motiu de la meua dimissió com a membre d'aquest Consell.

Amics,

Quan el 4 de juliol del 1983 vaig rebre la convocatòria per participar en la formació d'un Consell de Cultura, junt amb un —ja era hora!, vaig començar a treballar per aportar tot allò que, al meu entendre, seria necessari fer per revifar el món cultural llagosterenc. En aquest sentit assumeixo tot el que el Col·lectiu de Redacció del Butlletí vam escriure en el núm. 29 amb motiu de la creació del Consell.

Reconec que a les primeres reunions anava desorientat quant a les

funcions que pertocaven al Consell, d'aquí la meua insistència en què es definís què s'entén per Cultura i quines crec que són les competències que corresponen al Consell Municipal de Cultura (basant-me en informacions i dades d'altres Ajuntaments).

En un principi, el Regidor ens havia dit que ell seria un vot més, però més endavant ens va aclarar que nosaltres érem simple i oficialment els seus assessors.

Les activitats que s'han fet al llarg d'aquest període amb el nom del Consell de Cultura, es deuen essencialment a iniciatives personals o a entitats que de tota manera les haurien dut a terme. És el cas d'en Quim Planella amb la 1.ª Mostra de Cinema, el de Quim Aiguabella amb la 3.ª Mostra de Teatre, el del Butlletí amb la publicació del llibre de Josep Calvet, l'homenatge popular a Pere Mayol, les conferències de la Generalitat sobre la història de Catalunya, o les tradicionals activitats del G.E. Bell-Matí. En canvi, la proposta que vaig fer per a què s'estudiés la possibilitat de donar suport a les tres llicenciades locals d'història en el seu treball de tesina sobre la Història de Llagostera, es va deixar per més endavant... (—quan?). El Regidor ens va sorprendre amb una proposta sobre un recull d'anècdotes locals (?). Però ni tan sols la suposada interessada es va va presentar.

Però on la cosa ha estat més desmesurada és amb la qüestió del pressupost de Cultura per 1984. Era un dels punts més importants: —que d'una vegada hi hagués una partida del pressupost general destinada a Cultura!.. —Ha estat més fàcil seguir com sempre.

Els participants del Consell vam portar propostes, xifres, dades,... Es va quedar que se'ns diria alguna cosa, i des de la reunió de febrer... "llargues" vacances.

He d'aclarir que a les dues reunions que es van convocar pel 50.^è Aniversari de la Caixa, no vaig assistir-hi per no haver-me'n assabentat d'una, i respecte a l'altra, se'm va entregar la nota de convocatòria, quan ja s'havia celebrat i encara perquè vaig anar a l'Enrenou...

Per aquests motius no entenc que el Regidor manifesti en la convocatòria d'aquest vespre: "Malgrat que cap proposta no hagi arribat a les meves mans..." —Pregunto: —com es poden fer propostes a un Consell que no es reuneix?, —quines han estat les propostes que ha fet —i que s'hagin dut a terme— el Regidor de Cultura des de l'inici del Consell? (La nota de la convocatòria m'ha estat entregada a les onze d'aquest matí. Quedi clar que no assisteixo avui perquè tenia compromisos anteriors).

Considerant l'exposat i el que em deixo en el tinter, presento la meua dimissió, ja que sempre m'ha agradat saber en què inverteixo el meu temps.

No obstant, desitjo que tingueu sort en tots els projectes que emprengueu, Cordialment,

Joan Ventura Brugulat

Us agrairé que consti en acta. Mercès.

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodríguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

UN PASSAT

(Parla el passat i jo)

EL CADELL DE LLOP

Conversant, en el Casino, sobre diferents temes, un amic va sortir a parlar del veïnat de Llagostera anomenat "Cantallops", i d'aquí va sortir-la pregunta: "Que hi haurien llops per aquesta rodalia?"

L'amic Soler, present en la tertúlia, a propòsit, va explicar:

—Ja ho crec que n'hi havien...!

"Hem de pensar que el bosc, encara a principis de segle, envoltava el poble per diferents zones: Maïena, El Puig, El Clot d'en Cateura, El Cementiri, Pocafarina, La Torre, Creu de Por, L'Escorxador, Can Balendric..."

"No cal que anem tan lluny! —seguia explicant en Soler. La meua àvia, que vivia a baix la Doma, en aquella raconada, enfront de Can Raset, quan era petita, sortint per les rodalies de la Riera Gotarra va trobar, entre matolls d'alzina, uns "gossets petits", que per ella devien ésser molt bonics i simpàtics. Tal dit tal fet, ella sí que va i n'agafa un i cap a casa tota contenta; però quina sorpresa quan ho veieren els seus pares (els meus besavis)... —Això és un llop!! És un cadell de llop!! D'on l'has tret? L'àvia, mig astorada, va explicar que l'havia trobat al bosc, enmig d'altres de petits".

"Possiblement el varen matar, i buscaren els companys del cadell també per exterminar-los, i a poder ser fins i tot els llops vells, ja que era un perill constant que causava molts perjudicis als ramats, a les gallines, i al bestiar en general de les cases de pagès. Devia ésser un semblant amb la situació actual de l'aviram i les guilles o d'altres salvatgines dels boscos".

Per sort els llops s'han arribat a exterminar en tota la comarca. Jo recordo que quan era petit encara en sentia parlar però d'una manera llegendària, allunyada, no massa real, més aviat com un conte, com una rondalla, que em deixava encantat...

Josep Calvet

És diumenge. Acabo d'esquinçar el sobre que tapava una confessió que em donà una entranyable i bona amiga un dia de la seva tendra juvenesa.

Posar-la als vostres ulls, amb permís d'ella, és demostració que amaga una força desconeguda.

En mirar enrera, em digué, encara oviro aquella nit de clara lluna... Les lletres del paper són escrites d'un home que encara recordo i em recorda.

El paper és redactat així:

"Recordo que era nit de lluna. Una nit que encara veig al meu davant, la teva figura de dona esbelta, bella, serena i somrient... Sento la teva dolça i carinyosa veu, i veig també la brillantor dels teus grossos ulls, amb què jo em miravalla..."

El meu cervell no ha pogut encara esbrinar si cridar-me va ésser picardia, rondalleria o bé una petició d'ajuda. Ben bé no ho he sabut mai..."

L'atzar ens recollí en un lloc petit, reclòs, i amb poca llum. N'hi havia només la necessària per contemplar la teva bellesa. Un curt diàleg xiuxejà entre nosaltres..."

Jo, quasi no podia piular. La meua roenta sang m'ofuscava. Jo, no era aquell jo de sempre, és a dir, que dubtava de mi mateix. Les meves mans buscaven les teves petites mans, volien empresonar-les i apropar-les al meu cor que amb estranya i accelerada remor batejava dintre teu.

Tot va ésser una caiguda il·lusió.

Una ferma barrera s'enlairà al costat nostre... Tu, apartares les mans... Tu, fugires sens parlar.

Un aire abrasat m'envoltà i revoltà, volia esbrinar si era que en mi hi veies un desalmat, un agosarat o un assedegat home portador, només, de desitjos carnals. No, No era això. Sàpigues que si els meus modals eren encesos, com un breser ple de foc, era degut a la teva bellesa i al cant de la natura; pensa també que ells eren submisos i controlats per una bonesa i sentiments clars i purs que sentia dintre meu envers tu.

Vaig sentir robar-me del cor unes gotes de sang per poder escriure aquests dos mots:

"Desig insatisfet".

Al mateix temps pensava que la vida, després d'ésser un terreny desconegut, és també camp de recança, aca-

tament i conformació... El destí és mestre i amo de les fibres vitals i misteriosos del món..."

Ara, jo, Margot, voldria trapassejar una mica, fer de rateta dintre un rebost aliè, entre llum i fosca d'una fumosa espelma foradada per recollir entre altres coses, la cera no cremada.

Amb el vostre permís trapassejaré i parlaré. Comencem doncs:

Ell, al meu veure, bon mosso, una mica atrevit, bon fons i amb el cor a la mà.

Ella, al meu veure, volia i dolia, però sentia dintre seu el trepig de les passes de l'honestetat.

Ells dos, al meu veure, observaren un decent i exemplar respecte, banyat amb una sucosa mixtura dolcament explosiva... també oviro per un petit forat que a vegades tapo amb el dit petit de la mà esquerra, l'astúcia i finesa que tenim les dones en escorxar el dó, la gràcia i la força brutal que creuen tenir uns mascles sobre nosaltres, que som unes sofrides famelles filles d'un fals, equivocat i orgullós món, on els homes hi creuen tallar el molsut bacallà, quan ells no poden menjar altre tall que la prima ventresca i la seca espinada.

La vida, estones tant dura, també té moments que val la pena contemplar-la i aprofitar la seva alegre dolçor.

El destí és element pausat i ferm que vulguis o no vulguis hem de creure i acatar. El destí és l'únic que sap, dintre el cas esmentat, si un dia proper o llunyà s'ajuntaran aquells dos llavis amb un llarg i dolç petó i si aquelles mans fugitives s'acloparan buscant dolces carícies.

Si això esdevé, pensaré amb les plores gotes de cera d'aquella espelma foradada que essent prop a la flama d'un foc, no es consumí.

Tal vegada el destí té amagat el jorn que una clara guspira encenguí aquella espelma foradada i cremi la cera que un dia va ésser fosa i no cremada...

Recordar és tornar a viure la comèdia de la vida; i, el final d'un desconegut i invisible demà, on no hi arriba el pensament, l'anomenem destí.

Bon dia.

Margot

Síntesi cronològica de la Prehistòria i Història de Llagostera i Comarca

Núm. 7

Any -814-

En aquesta data va morir *Carlemany*. Els seus hereus, començant per Lluís el Bondadós, tenien grans problemes per governar el país de les dues bandes del Pirineu. Després d'haver-ho provat els representats d'estirp francesa que sempre es barallaven entre ells, concediren al pare de Guifré el Pilós anomenat SUNIFRED i casat amb Ermesenda, el govern de tota aquesta regió.

Segurament que en aquest temps existia l'església vella de Caulés, les dèrriures de Bell-lloc i de Santa Cristina d'Aro, totes d'estil visigòtic-bizantí amb teulats de fusta i teula romana.

Any -860-

Els NORMANDS, després d'ocupar tot Europa envaeixen l'Empordà i destrueixen Castelló d'Empúries i altres poblacions. Feia poc que l'esquadra menada per Ermengol d'Empúries havia desembarcat a Mallorca recollint molts presoners i un gran botí de guerra. En un document de l'Abadia de LA GRASSA (prop de Carcassona) s'anomena l'església de Llagostera: SANCTI FELICE DE LOCUSTARIA, segons ratificació de béns del rei franc Carles el Calb. En aquest document també s'anomena el Monestir de Banyoles i també se'n després que les muralles de Llagostera ja existien.

Any -870-

GUIFRÉ EL PILÓS és nomenat pel rei franc Carles el Calb, COMTE de Cerdanya, Urgell i el Comlent; més tard, l'any 878, el nomena també Comte de Barcelona, Girona i Ausònia, tots de la *Marca Hispànica*, que eren els territoris ocupats pels cristians a Catalunya, (la resta de la "Hispania" era tota dels àrabs).

El Comte GAUSFRED del Rosselló fa construir el primer castell de Recasens. El de Llagostera i molts d'altres de la rodalia també estaven construïts segurament de fusta sobre les muralles de pedra.

Any -880-

El rei Emperador francès Carles el Gros concedeix l'immunitat i protecció a l'església de Girona regentada pel bisbe *Teotari* confirmant-li el DIPLOMA que ja li havia atorgat el seu pare. Durant el mateix any, a petició del propi Teotari, el rei li concedeix en plena propietat l'extensa Vall d'Aro (Valle de Arace). La donació incloïa el terreny delimitat a tramuntana per Romanyà (Rominianun) i Calonge (Colonica), a llevant pel mar, a migdia per Tossa (Tursa) i a ponent per Llagostera (Locustaria).

En aquest document no s'anomena Sant Feliu de Guíxols i també se'n des-

prés que Llagostera no arribava pas al mar.

La primera notícia de l'existència de Cassà de la Selva es quan un tal *Revell* renuncia a unes finques de Cassà (Cassano), que havia pres indegudament, i les torna a la Seu de Girona.

Any -911-

Sunyer, fill de Guifré, comte de Girona, Barcelona i Osona, porta les armes de Catalunya fins a l'Ebre aconseguint la Catalunya Nova i fent pagar als Sarraïns de Tortosa i comarca l'impost d'ocupació anomenat RAFIQUES.

Un altre Sunyer anomenat II d'Empúries, tenia fama d'ésser un gran navegant que a més de negociar a tota la costa mediterrània també piratejava, igual que tots els poderosos de l'època.

Els Àrabs com a represàlia feren molts "Raids" a Barcelona i a l'Empordà, ocasionant molts estralls, quedant el territori abandonat sense gent, ni als pobles ni als camps. Els reis i comtes, per repoblar el país concedien contínuament terrenys i *Alous* als Monestirs i nobles. Moltes vegades aquestes concessions solament eren drets eclesiàstics, però els drets de propietat continuaven del Rei, Comte o terratinent. Els pagesos i els pocs artesans que existien eren com esclaus.

Any -914-

Es coneix la carta de venda per 500 sous d'or que EMMO filla de SISEGUNDOS d'estirp Goda ven a la comtessa GARCENDA, vídua del Comte Guifré II Borrell, fill de Guifré i germà de Sunyer. En la meitat de la *Vall de Llagostera* que en termes eren: Per la part oriental VALLDARO (Valle de Arace), al Sud arriba fins al MAR, i als confins de CAULÉS (Caldenses), a l'Oest des de MASSANET (Masaneto) fins als confins de CALDES (Calidas) i al mateix ESCLET (Ascleto), i al Nord des dels límits de CASSA (Villa Cassiano) i els confins de VERNEDA (Verneta).

No s'anomena la Vall de Panedes que alguns historiadors creuen que no tenia propietat i se li donava el nom de "Spenedat" procedent de La Marca Hispànica.

Els cunyats de GARCENDA, Sunyer i Riquilda, tenien en propietat tota la Valldaro, Calonge, Tossa i algun Alou a Panedes i Llagostera pel que de suposar que fer la compra de Llagostera, era per enrodonir la propietat entre tota la família.

Any -951-

El Papa Agapito torna a confirmar els Béns del Monestir de La Grassa i entre altres propietats anomena l'Església de SANCTI FELICIS DE LOCUSTARIA

a la Vila de Llagostera, document que es guarda a Carcassona (França). En un altre document s'esmenta de Girona l'Església Catedral de Santa Maria, la de Sant Feliu, la de Sant Pere Galligans, que més tard foren dèrriures i novament reconstruïdes.

Hi ha notícia que en aquesta data a Salions existia una Ermita Rural amb la seva parròquia i PEGUERA (forn per recollir pega de la resina dels pins, una de les indústries de l'època).

Any -966-

El Comte Sunyer casat amb Riquilda, concedeix la Vall de Tossa al Monestir de Ripoll a canvi de Misses per la seva ànima. Els límits eren: A orient el Monestir de Sant Feliu, a migdia el Mediterrani, a occident Lloret, i a tramuntana les Palomeries de Caulés (Caldeses).

Es curiós que no s'anomenen ni Solius, ni Valldaro, ni Llagostera.

Any -968-

PRECEPTE DE LOTARI rei de França, confirmant a l'Abat Sunyer els Béns del Monestir de Sant Feliu de Guíxols que corresponen a una part de l'Spenedat, Romanyà, Calonge, Vall-Ilobrega i Fanals, que queden amb protecció reial.

En aquest cas Spenedat podria interpretar-se segons arrels llatines: SPE = Espadat o precipici, i NEDAT = Aigües avall o Valldaro.

El Comte ORLIAC d'Aubèrnia (França) era monjo de Sant Benet i per fer penitència anava al bosc a dormir sobre una pedra, on més tard es construí la Capella de Sant Grau.

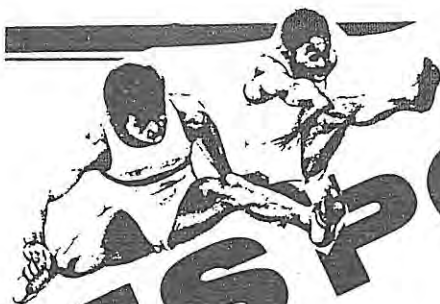
Any -975-

El Comte Borrell II de Barcelona i el Bisbe ATÓ de Vic, veient que els Francs es desentenien dels problemes d'aquesta regió i amb la intenció d'indpenditzar-se del tot, viatjaren a Roma per aconseguir les BUTLLES necessàries per a la creació d'un arquebisbat català independent del Metropolità de Narbona. Altres personalitats feren Tractats amb el poderós Califat de Còrdova per garantir la pau amb ALMANZOR.

La filla de GARCENDA, RIQUILDA, concedeix als Benedictins de Sant Feliu de Guíxols algunes terres de Llagostera.

Tassius, Abat de Sant Pere de Roda, commemora l'erecció del Monestir de manant al rei la seva adhesió.

Emili Soler i Vicens,
col·laborador del Centre
d'Investigacions LACUSTÀRIA

ESPORTS

ENTREVISTA:

Joan Coll Bueno

Regidor d'Esports

—Com ha sorgit la idea de crear aquest Consell Municipal d'Esports?

—Bé, aquest Consell ja era uns dels projectes a complir per part de CiU durant les passades eleccions. El seu objectiu és fonamental: Fomentar l'esport a Llagostera, el que hi ha i el que pot haver-hi en un futur.

—Quines persones formen aquest Consell?

—Està format per una Assemblea General en la qual hi ha els membres de la Comissió de Cultura i Esports, un representant de cada entitat esportiva de Llagostera, un representant dels monitors de l'esport escolar i els membres de la Comissió Permanent que la formen, el Conseller d'esports com a president i quatre independents que seran un sots-president, un secretari, un tresorer i un secretari tècnic. L'elecció d'aquests càrrecs, excepte el del propi president s'efectuarà a proposta d'aquest, per acord majoritari de l'assemblea.

També hi té cabuda tota persona que vulgui col·laborar amb l'esport, i amb ell es senti identificat.

Aquesta és la relació de membres de l'assemblea:

Membres de la Comissió Permanent del Consell Municipal d'Esports:

President: Joan Coll Bueno.

Sots-president: Fermí Santamaria Molero.

Secretari: Paco Cortés Ruano.

Tresorer: Lluís Nuell Creus.

S. Tècnic: Francesc Luna.

Membres de la Comissió d'Esports: Joan Coll Bueno.

Lluís Nuell Creus.

Salvador Parés Vila.

Josep Turon Boadella.

Està projectat fer un nou Pavelló d'Esports

Representació del futbol-sala: Lluís Parés Nuell.

Representació de l'Hoquei: Narcís Casas Masgrau.

Representació del Casal: Jesús Plannella Arnau.

Representació de la U.E. Llagostera: Jaume Riera Càncer.

Representació del Bàsquet: Emili Darder Llagostera.

Representació de l'A. PP. del Col·legi Lacustària: Miquel Comas Plaja.

Representació de l'A. PP. del Col·legi Ntra. Sra. del Carme: Josep Puig Ferrer.

Representació de Llagostera Competició: Jaume Fugueras Llobet.

Representació de Pulimax: Fermí Santamaria Molero.

Representació de l'esport escolar: Francesc Luna.

Independents: Francesc Cortés Bueno; Salvador Devant Ribera; Ramon Soler Morató; Jordi Blanch Rissech.

—Quines són les funcions d'aquest Consell?

—Com he dit, fomentar l'esport a Llagostera, ara i en un futur. Millorar les instal·lacions esportives ja existents i estudiar la possibilitat d'ampliar-les. Portar l'esport escolar a competicions oficials i estudiar solucions per als problemes que puguin sorgir en la pràctica dels diversos esports.

També informar a l'Ajuntament de les activitats esportives que mereixen suport econòmic municipal per tal de distribuir les diverses subvencions.

—Teniu algun projecte immediat?

—Ara mateix tenim projectat fer un nou pavelló d'esports ja que aquesta pista es fa petita. Gairebé segur que aquest any s'aconseguirà aprovar les subvencions que la Generalitat ens ofereix per a la seva construcció.

També tenim en projecte crear un club d'atletisme, ja hi ha unes quantes

persones interessades. Una vegada el pavelló estigui cobert hi haurà tota classe de materials per fer atletisme i gimnàstica; crec que és una cosa molt interessant.

—Com veu el Sr. Conseller la situació esportiva llagosterenca?

—Cada vegada hi ha més afició a fer esport. Ara mateix, a l'esport escolar hi ha uns 180 nois apuntats, xifra que pot anar augmentant. Hi ha 11 equips que estan participant a competicions oficials; també el Casal està preparant molts nois. El Bàsquet ja té dos equips i un altre en projecte que fins ara no s'ha pogut aconseguir per manca de gent; i Llagostera Competició també està en un bon moment organitzant auto-cross, moto-cross, trials...

Crec que amb la creació d'aquest Consell, la situació esportiva de Llagostera donarà un gran pas endavant.

—Està normalitzada la situació tant dels infantils com dels juvenils de futbol?

—Els infantils es trobaven amb què la U.E. Llagostera no podia assumir tants equips, per manca de gent. El Casal els hi va oferir —ja que ells duïen els benjamins i els alevins—, portar els infantils conjuntament amb la U.E. i d'aquesta manera intentar fer una escola de futbol.

Quant als juvenils, la situació també està normalitzada, la U.E. Llagostera s'ha fet càrrec d'ells i ha buscat tres nois d'aquí, que també juguen a futbol perquè els entrenin. Actualment formen la plantilla uns 20 jugadors.

Vaig proposar que entre els juvenils i el primer equip hi hagués un escaló. La raó és ben senzilla, quan un jugador juvenil ha de passar al primer equip i jugar en una categoria tan diferent li costa aclimatar-se, d'aquesta manera es poliria poc a poc i el salt no seria tan gran.

Amb això el primer equip s'alimentaria de jugadors locals i arribaria un moment en què tots els jugadors serien de Llagostera. D'aquesta manera es podria fer un equip del poble, que és el que es pretén.

—Què pensa sobre el tema de jugadors de futbol forasters?

—Aquest tema és difícil. Crec que si ara no és possible un equip ben bé del poble, és perquè durant molts anys han estat abandonats, tant els infantils com els juvenils.

—Quin creu que són els punts a destacar en aquests recents estatuts?

—Ho són tots, tal vegada els més importants són la programació i l'estudi

de totes les entitats esportives que hi ha a Llagostera i de totes les instal·lacions esportives de cara a modificar-les o ampliar-les, i l'estudi d'altres esports no coneguts o bé no practicats en el municipi.

La resta es basa en la distribució de competències, règim de sessions, acords, modificació dels estatuts i la dissolució del Consell.

També és de destacar que en aquest Consell hi siguin representades totes les entitats esportives del poble.

—Ja per acabar, ens agradaria que ens digués com ha funcionat la piscina aquest passat estiu.

—Doncs bé, ho explicaré des d'un principi. L'Ajuntament, el primer any que la va obrir va veure que eren molt pocs els beneficis per cobrir les despeses de personal que teníem empleat, el manteniment de la piscina, etc.

Degut a això es va creure convenient llogar-la pel termini d'un any, es va fer un plec i es va posar a subhasta.

En Teodoro, que fins llavors ja se'n cuidava, va ésser el que va fer la millor oferta i la piscina se li va llogar. Per l'any vinent tenim pensat substar-la de nou i el que torni ofertar millor se la quedarà. De moment, amb aquest senyor no hi ha hagut cap mena de problema.

—Bé, això és tot, gràcies per la seva col·laboració i els desitgem puguin seguir endavant amb aquesta tasca de fomentar l'esport a Llagostera que bona falta fa.

Col·lectiu de Redacció

III BICI- TRIAL

El 16 de setembre, la Plaça de Catalunya de la nostra vila va ser el marc d'una nova prova de Bici-trial. Organitzada per Llagostera Competició i puntable per al Campionat de Catalunya, aquesta prova va esdevenir un èxit de públic, però no podem dir el mateix de l'èxit esportiu. La poca participació i el poc nivell generalitzat, que varen mostrar els joves "bici-trialeros", va deslluir, en certa mida, aquest III Bici-trial de Llagostera.

La raó d'aquest baix nivell cal buscar-la en un greu problema que afecta tot l'esport nacional, la manca de federacions competents i de federatius preocupats per la bona marxa de llurs esports. M'explico.

Fa uns quants anys, a Catalunya va néixer un bon esport, el del trial amb bicicleta. En un principi no es va classificar la situació d'aquest nou esport, i la seva pràctica es limitava a exhibicions de Festa Major i proves "entre amics". Andreu Codina, actualment pilot de Montesa, participant del mundial i nacional de Trial amb moto, va ser qui va donar a aquest esport una nova dimensió. Les seves evolucions al damunt d'una bicicleta van fer que aquest noi rebés ofertes (invitacions) per anar a l'estranger, tant per actuacions in viu com per gravacions de T.V.

Mentre, ací, a Catalunya, tota una colla de gent, començava a adonar-se de la importància que aquest nou esport havia agafat. I estem arribant a la problemàtica que abans esmentava: el trialsin per a uns, el bici-trial per a uns altres, així van batejar a aquesta nova especialitat i això féu que, en l'actualitat, tinguem dues associacions o "federacions" que regeixen aquest esport.

D'una banda, la Federació Catalana de Ciclisme expedeix la llicència per a Trialsin-BMX, organitzant els seus campionats de Catalunya de trialsin o de BMX, organitzant els seus campionats de Catalunya de trialsin o de BMX (com el moto-cross però sense moto). I per l'altra tenim l'Agrupació Catalana de Bici-trial i Bici-cross, una colla d'entusiastes d'aquest esport que van agafar la cosa pel seu compte i han "passat" de la federació de ciclisme

me, per discrepàncies que van sorgir en un principi quan el trial amb bicicleta no tenia un futur massa clar.

No entrarem ara en qui té la raó o no. Seria molt llarg, i tampoc ho aclariríem, segur.

Però tot això venia que a Llagostera el nivell del Bici-trial no va ser l'esperat. Aquell mateix dia (veieu com no podem anar bé?), a Olot es celebrava un Trialsin i allí es van desplaçar quasi totes les "figures" que tenim a Catalunya, alguns d'ells Campió d'Europa. Això va fer que al nostre Bici-trial no poguéssim gaudir de les filigranes que molts d'aquests nois aconseguixen fer amb una bici, només un d'ells, Gutiérrez, sí va venir a Llagostera. I els que el vam veure vam conèixer les excel·lències d'aquest esport.

A part de moltes "virgueries", el noi en qüestió va pujar al sostre d'un cotxe pel costat, per la porta i sense escala. Amb la bicicleta. Senzillament increïble. Per a ell, les zones que confeccionaven el Bici-trial eren senzilles, i les va passar a zero, que vol dir sense posar cap peu a terra, sense penalitzar, que és la finalitat del trial. Per als altres, les zones resultaven molt difícils, la qual cosa dóna bona mostra del diferent nivell existent entre aquest noi i la resta de participants.

La representació local estava en mans de quatre nois amb diferents experiències dins aquest esport. Els dos germans Josep i Àngel Martínez, amb la MG de "Motos M3", Carles Miquel (en "Miqui") amb la Montesita de Jorma 7 i Joan Carles Roig també amb la seva Montesita, foren els únics participants que, amb més ganes que possibilitats, intentaren deixar ben alt el pavelló llagostrenc. La seva inexperiència en proves d'aquest tipus va impedir que lluitessin per als llocs d'honor, però tots ells van demostrar "bones maneres" que, a la llarga, els

(Foto Toni Sánchez)

poden donar bons resultats dins aquesta especialitat.

Per al 85 seria molt interessant que aquest esport, tan espectacular i assequible, tingués una normativa clara i unificada, amb una única associació o federació i amb un únic campionat. D'això tots en sortiríem beneficiats: organitzadors, públic i els mateixos pilots.

Mentre no sigui així seguirem veient casos com aquest. A Llagostera i a Olot, el mateix dia s'hi celebra una prova del mateix esport i del mateix campionat però amb diferent "nom artístic". Això no és seriós i per tant cal canviar-ho, per un bé del trial amb bicicleta, una variant molt maca de l'esport amb dues rodes.

EL DIA 21 D'OCTUBRE, MOTO-CROSS, I EL DIA 11 DE NOVEMBRE AUTO-CROSS, AL CIRCUIT DE "ELS CREMATS".

I continuant amb la seva tasca, Llagostera Competició prepara per a les properes setmanes dues proves prou interessants.

El 21 d'octubre al circuit permanent de "Els Cremats", a la carretera de Sant Grau, s'hi celebrarà un Moto-Cross per a juvenils, júnior i sèniors. Per tal de donar un millor espectacle i vistositat a la prova, la gent de Llagostera Competició està confeccionant el nou traçat que haurà d'acollir aquesta nova edició del Moto-Cross de Llagostera.

I per al dia 11 de novembre el circuit de "Els Cremats" haurà de tornar a ser condicionat per a una prova d'Auto-Cross, puntuable per al Trofeu de les comarques gironines i per al provincial. Aquesta serà la segona vegada que a Llagostera es pugui veure un espectacle tan explosiu com és una cursa d'Auto-Cross. Recordem que el dia 6 de maig d'enguany el circuit va ser inaugurat per a la pràctica d'aquest esport. Aquell Auto-Cross de Llagostera va esdevenir un èxit, tant a nivell esportiu com de participació popular. Per aquestes properes proves, Llagostera Competició espera que això es repeteixi i que la tasca que estan portant a terme es vegi corresposta per la participació del públic i per l'èxit esportiu.

Ésser soci d'una Escuderia és un bon avantatge. A part de col·laborar econòmicament en una noble tasca com és la de fer esport, s'obtenen "tractes" especials, sobretot a l'hora de passar per la "taquilla" o d'assistir a diferents actes organitzats per l'Escuderia.

Fes-te soci de Llagostera Competició!!

Lluís Vert

COMERCIAL LLAGOSTERA

TOT PER A LA MAINADA

JOGUINES
ARTICLES PRIMERA INFANCIA
BICICLETES I RECANVIS

Carrer Compte Guifré, 8 - Telèfon 83 02 04 - LLAGOSTERA

ELECTRÒNICS CODOLAR

VIDEO
TELEVISIO
ALTA FIDELITAT
ELECTRODOMESTICS

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 - LLAGOSTERA

BÀSQUET

Campionat de Catalunya
2.ª Categoria Femenina - Grup III

Resultats:

22/9/84

C.B. Llagostera - Hostalric, 39-73

30/9/84

Palamós - C.B. Llagostera, 41-31

Campionat provincial juvenil femení
Grup II

Resultats:

22/9/84

C.B. Llagostera - Blanes, 17-47

30/9/84

Lloret - C.B. Llagostera, 74-29

FUTBOL

I Regional - Grup I

La U.E. Llagostera ha començat amb bon peu aquesta lliga. De seguir així no hi ha dubte que el nostre equip farà un bon paper en aquesta I Regional.

Els resultats fins ara obtinguts són els següents:

Salt, 1 - Llagostera, 0

Llagostera, 1 - Torroella, 0

Rosas, 2 - Llagostera, 0

Llagostera, 4 - Abadesenc, 1

Classificacions:

Guíxols, 8 p.; Roses, 6; Ripoll 6; Perelada 6; Anglès 5; Palafrugell 5; Montagut 5; Salt, 4; Llagostera, 4; Besalú, 4; Cassà, 4; Hostalric, 3; Bisbalenc, 3; Abadesenc, 3; Torroella, 3; Arbúcies, 2; Verges, 1; L'Escala, 0.

C. F. CASAL PARROQUIAL
LLAGOSTERENC

Temporada 84-85:

Tres equips: Infantil, Alví i Aleví escolar.

Infantil jugarà al grup del Baix Empordà.

Aleví a la 1.ª Divisió Preferent, Grup Únic Provincial.

Aleví Escolar al Grup Selva-Gironès

Els entrenadors són:

Infantil: Ramon Soler. Ajudant:

Peio Pascual. Delegats: Joan Puig i Manuel Sánchez.

Entrenen al Camp Municipal els dijous de 7 a 9. Jugaran a les 4 de la tarda dels dissabte en el Camp Municipal.

Alevins: Diego Cortés. Ajudants: Sr. Roig i Sr. Pareja. Delegats: Sr. Francesc Xirgo i Lluís Planas.

Entrenen els dimecres de 7 a 9 al Camp Municipal. Jugaran els dissabtes a les 11'30 en el Camp del Casal. (Àrbitres federats).

Alevins escolars: Sr. Antoni Puig. Delegats: Lluís Perxachs i Jesús Planella.

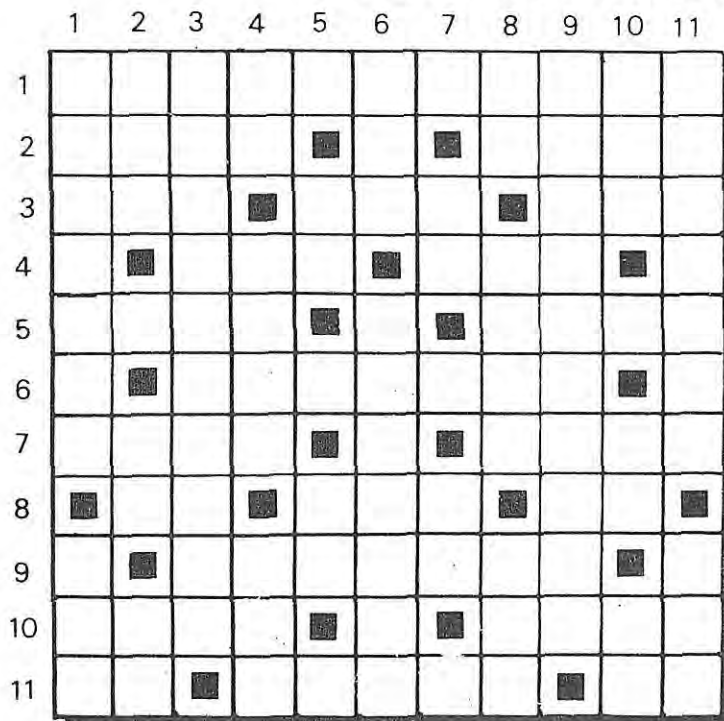
Entrenen els dimarts de 7 a 9 al Camp Municipal. Jugaran a les 3 de la tarda al Camp del Casal.

La Junta continua essent la mateixa: President, Lluís Planas. Vocals: Francesc Xirgo, Manuel Sánchez, Lluís Perxachs, Joan Puig. Secretari i coordinador: Jesús Planella.

Amb la col·laboració d'un nombrós grup de pares, la cosa va anant endavant i així, de mica en mica, fem aquest joc que creiem que serà a benefici de tots. Agraïm la col·laboració i el bon enteniment amb la Junta Rectora del Casal Parroquial a la qual tindrem puntualment informats de qual-sevol tipus d'incidència.

Junta del
C. F. Casal P. Llagosterenc

mots ENCREUATS

HORIZONTALS: 1.- Amagada la veritat. 2.- Senyors. Curt de vista. 3.- (Al revés) Establiment de begudes. Objecte que forma una cavitat. Fruita boscana. 4.- Facultat de discórrer. Amagatall. 5.- Líquid volàtil. Prudent. 6.- Volum d'una cosa. 7.- Mare del pare o de la mare. (Al revés) Seient reial. 8.- Prefix que significa fora o més enllà. Planta tèxtil. Article. 9.- Mancat de moral. 10.-Atenció, sol·licitud. Emprar. 11.- (Al revés) Lletra grega. Extensió de terreny amb herba per pasturar, plural. Que té salut.

VERTICALS: 1.- Monja que fa d'infermera a domicili. Aquí. 2.- La meitat d'imatge. Procedeix. Número. 3.- Vessar de ple. 4.- Sigles d'una sanguinària organització nazi. Instrument per a la guerra. (Al revés) Mesura antiga. 5.- De qualitat. Xifres romanes. 6.- Posa en acció. Nom de dona. 7.- Dos-cents. Terminació verbal. 8.- Nous-cents cinquanta. (Al revés) Clatell. Ocells. 9.- Fangars molt xops d'aigua. 10.- Dolor, llàstima. Escassa. Campió. 11.- Separat. Planeta del sistema solar.

SOLUCIO:

Verticals: 1.- Dardera. Acl. 2.- lma. T. Ve. Un. 3.- Sobreixir. 4.- SS. Arma. map. 5.- I. Bo. LM. R. 6.- Mou. Carlota. 7.- U. CC. L. Ir. T. 8.- LM. acun. Aus. 9. a. Immoral. U. 10.- Cura. T. Usar. 11.- In. Prats. Sa. **Horizontals:** 1.- Dissimulada. 2.- Amps. O. Miop. 3.-rab. Buc. Gla. 4.- D. Raó. Gau. R. 5.- Eter. C. Gant. 6.- R. Embalum. A. 7.- R. nort. 8.- Ex. Lli. La. 9.- Aiguamolls. 10.- Dol. U. Ra. As. 11.- Apartat. Urbà.

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83.01.83

LLAGOSTERA

**Pintura
i Decoració**

**MATEU
FONT**

Per a' encàrrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36

Tel. 83 06 20

esports-moto-jorma-7

articles per a l'esport
cordatge de raquetes i
reparació de patins

carrer dels consellers, 3 — telèfon 83 04 56

llagostera

**Construcciones
JOSE
Ramirez**

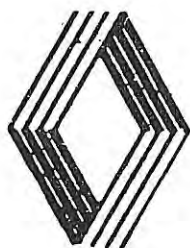
Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

**Ramón
Gurnés**

RENAULT

Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA

DINAMICS

...ON ELS DINERS TENEN MÉS VALOR.

ELS PREUS MÉS
REFRESCANTS

Passeig Romeu, 32 Telèfon 83 01 56

LLAGOSTERA